

23. 11. – 1. 12. 20

2019

Ljubljana
Ptuj
Koper
Maribor
Bistrica ob Sotli
Idrija
Trst

35. festival
film
film
film

na sporedu:

NAJBOLJŠI FILMI VSEH ČASOV!

Tropska bolezen, Apichatpong Weerasethakul, 2004

Spremljevalne prireditve

**torek, 12. 11.
19.00**
Galerija
Vžigalica: otvo-
ritev razstave
Saeborg

**torek, 19. 11.
20.00**
Škuc-Kulturni
center Q (Tif-
fany): Lezbična
četrt: vesna
liponik roko
razje, Mono-
drama

**petek, 22. 11.
10.00-15.00**
FF, Modra
soba: Srečanje
LGBT litera-
ture ex-yu,
okrogla miza
20.00 Galerija
Škuc: literarno
branje LGBT
ex-yu

**sobota, 23. 11.
23.30**
Kinoteka: otvo-
ritveni koktajl
parti z Lady
Galore
24.00 Klub K4:
otvoritveni žur

**sobota, 30. 11.
11.00**
LGBT tura po
Ljubljani, v slo.
in ang.
23.00
Škuc-Kulturni
center Q (Tif-
fany) in Škuc-
-LL (Monokel):
zaključni žur

**petek, 13. 12.
20.00**
Galerija Škuc:
tradicionalni
večer zbirke
Lambda!

Vabilo na filmsko delavnico z Uglo Stefanía Kristjónudóttir Jónsdóttir

Letošnji Festival LGBT filma (orga-
nizator Škuc), ob podpori Sloven-
skega filmskega centra, ponovno
organizira brezplačno filmsko
delavnico.

Ugla je soustvarjalka_ec filmskega
projekta My Generation (Moja
generacija), ki se osredotoča
na transspolna življenja in izku-
šnje. Projekt Moja generacija, v
okviru katerega je nastalo preko
100 kratkih filmov o transspolnih
ljudeh, ostaja ključni vir za svetovno
transspolno skupnost. Ugla je tudi
svetovalka_ec pri All About Trans,
kolumnistka časopisa Metro in
članica sveta Trans Iceland.
Opis delavnice: Na delavnici bo Ugla
delil_a svoje filmsko znanje v pro-
dukciji Moje generacije in vodil_a
udeležence_ce skozi proces ustvar-
janja filma. Delavnica bo udeleženi-
m dala tudi priložnost, da posnamejo
kratki film, saj se bodo lahko iz prve
roke seznanile_i s samim procesom.
Kogar zanima filmsko ustvarjanje, je
vabljen_a, da se prijavi na delavnico
in se nauči več, četudi samo kot
opazovalka_ec. Tehniko po možnosti
prinesite s seboj.

*Delavnica bo potekala v soboto,
30. 11. in v nedeljo, 1. 12. preko dne-
va – podrobnosti bodo sledile.*

Kavarniška pomenkovanja o festivalskih filmih

Ko pogledamo dober film, želimo
svoja razmišljanja o njem deliti z
drugimi, zato vas vaš_a najboljši_a
prijatelj_ica, Festival LGBT filma, in
njen_a zgovoren_na kompanjon_ka,
Društvo filmskih kritikov FIPRESCI,
vabita na kavarniške pogovore o
festivalskih filmih. Filme bomo po
ogledu s čajem/pivom v roki v kino-
tečni kavarni secirale_i skupaj, de-
lile_i svoja opažanja in analize, kdaj
pa kdaj pa se bomo spomnile_ietudi
velikih klasik, ki so zaznamovale
naša rosna leta in jih primerjale_i s
filmi, ki jih gledamo danes.
Pogovore vodijo filmske kritičarke iz
društva FIPRESCI. Ker pa naše umo-
vanje ne sme izzveneti v nič, bomo
na zadnjem srečanju s pomočjo eki-
pe FilmFlow posnele_i svoj podcast o
izbranem festivalskem filmu.

Filme, o katerih bomo debatirale_i,
bomo določile_i bližje festivalske-
mu začetku (spremljajte družbena
omrežja, spletno stran in mail).

Brezplačni filmska in kritiška delavnica

V Ljubljani bosta v času festivala
potekali brezplačni filmska in kri-
tiška delavnica – prijava je obvezna:
na ales.festival@gmail.com.

Sedmi rožnati zmaji

Tokrat bomo že sedmič podelile_i
nagrade Rožnati zmaj. Enega ro-
žnatega zmaja bo podelila publika,
drugega pa mednarodna žirija.
Celovečerne filme, tako igrane kot
dokumentarne, ki bodo na sporedu
od 23. novembra do vključno 30.
novembra, boste ocenjevale_i le
gledalke_ci uradnega programa v
Ljubljani. Na vstopnici bodo ozna-
čene ocene od 1 do 5. Pri ustrezni
oceni boste vstopnico natrgale_i in
jo ob izhodu iz kinodvorane pustile_i
v glasovalni škatli. Nagrado bo pre-
jel film z najvišjo povprečno oceno.
Nagradi bosta podeljeni ob zadnji
projekciji v Kinoteki.
Rožnatega zmaja za slovenski kratki
film zaradi premalo prijav ne bomo
podelile_i.

Pomagaj festivalu

Svoj prispevek lahko nakažeš na
Škuc, Stari trg 21, Ljubljana, račun:
SI56 0208 3001 7013 681, sklic:
00-703, namen: prispevek FGLF

Promocija LGBT branja

Zaradi izjemnega odziva na akcijo
Promocija LGBT branja, bomo letos
z njo nadaljevali. Obiskovalke_ci
bodo na nekaterih filmskih projek-
cijah prejele_i tudi knjigo. Seveda
pa se bodo knjige zbirke Lambda in
Vizibilija prodajale v predverju
Kinoteke ves čas festivala.

lgbtfilmfest.si www.ljudmila.org/siqrd/fglf www.facebook.com/slo.fglf www.instagram.com/fglf.lj/

Organizator festivala in založnik filmskega kataloga:
Društvo ŠKUC, Metelkova 6, Ljubljana
tel./fax 01 430 3530
www.skuc.org

Soorganizatorji: Slovenska kinoteka, Gimnazija Ptuj, CID
Ptuj, IntimniKino, GT22, MKC Maribor, Mladinsko društvo
Bistrica ob Sotli, MKSMC Botegin, Filmsko gledališče
Idrija, Cinema Ariston Trst

Selekcija in organizacija: Brane Mozetič, Jasmina
Šepetavc, Luka Pieri, Miha Satler, Polona Černič, Simona
Jerala in Suzana Tratnik.
Posebna zahvala: Aleš Pečnik, Aleš Zobec, Alex Devetak,
Blaž Brumen, Jan Vasiljevič, Jasna Klančičar, Jasmina
Kožar, Jernej Škof, Legebitra, Maja Ličen, Matjaž Končina,
Miran Šolinc, Roman Kuhar, Sandi Paulina, Tadeja Pirih,
TransAkcija, Zala Hriberšek in mnogi drugi.
Medijska podpora: Narobe (www.narobe.si), Radio
Študent, Napovednik, Torek ob petih, Mladina
Podatke o filmih uredila: Suzana Tratnik
Oblikovanje plakata in filmskega kataloga: Hand Bag
Tisk: Nonparel

Informacije: Društvo Škuc, Metelkova 6, Ljubljana, tel.
01 4303 530
Slovenska kinoteka, Miklošičeva 28, Ljubljana, tel.
01 4342 520; blagajna 01 4342 524
Blagajna je odprta eno uro pred prvo predstavo.

Popusti

Popusti na količinski nakup
Obiskovalke_ci pod 25 in nad 55 let imajo 50%
popust na karte.

Festival je bil prvič organiziran leta 1984 v okviru festivala
Magnus in velja za najstarejši festival LGBT filma v Evropi.

LJUBLJANA

Ljubljana, Slovenska kinoteka

sobota, 23. 11.

21.00

Metulji v Berlinu

(Butterflies in Berlin – Diary of a Soul Split in two), Monica Manganelli, Italija/Nemčija, 2019, animirani, 30', ap

Zgodovina nacističnega pogroma leta 1933 nad trans osebami skozi Alexovo zgodbo.

Greta

Brazilijska, 2019, 97', ap, svp

Scenarij in režija: Armando Praça

Glavne vloge: Marco Nanini, Denise Weinberg, Démick Lopes, Greta Sttar

Produkcija: Carnaval Filmes

Pedro, sedemdesetletni gejevski bolničar, skrbi za Danielo, svojo transspolno prijateljico. Da bi ji našel prazno bolniško posteljo, sprejme skrajno odločitev in pomaga pobegniti hospitaliziranemu zaporniku Jeanu. Ker ga zaskrbi Jeanovo zdravstveno stanje, ga skriva pri sebi doma in zdravi njegove rane. Med njima se razvije napeto čustveno

razmerje, v katerem pa Pedro, zlasti po Danielini smrti, le še bolj uvidi, kako zelo je v resnici osamljen in na robu.

Pedro, a 70-year-old gay nurse and a big fan of Greta Garbo, is taking care of Daniela, his ailing transgender friend. In order to find her a vacant hospital bed, he decides to help an arrested and wounded criminal to escape. He secretly takes a wounded young man, who is under police guard on suspicion of murder, to his home and they become unusual buddies.

nedelja, 24. 11.

17.00

Kratki filmi

Poslednja romantika

(Os últimos românticos, The Last Romantics), João Cândido Zacharias, Brazilija, 2019, 12', ap
Pogovor dveh mladih gejev z različnim pogledom na seks.

Agnes

(Framing Agnes), Chase Joynt, Kanada/ZDA, 2018, 19', ap
Agnes v poznih petdesetih poi-

šče možnost operativnega posega za potrditev spola v UCLA Medical Center. Njena zgodba je veljala za izjemo, dokler leta 2017 niso našli podatkov o drugih podobnih primerih.

Risk

Tina Novak, Slovenija, 2018, 19', ap
Kako spolni stereotipi vplivajo na naše doživljanje in razumevanje dogodkov v trikotniku fanta in dveh deklet?

Tina Novak, ki bo film uvedla, je prejela nagrado za najboljšo fotografijo na londonskem LGBT festivalu Rainbow Umbrella Film Festival!

Inverzija

(Inversion), Elyas Askarpour, Iran, 2019, 13', brez besed
Zgodba o srečanju dveh posameznikov v hotelski sobi.

Lolo

Leandro Goddinho, Paulo Menezes, Nemčija/Brazilijska, 2019, 13', ang., bp
Enajstletni Lolo skuša prepričati Maxa, svojo prvo ljubezen, da gresta na šolsko zabavo kot par.

Galore

18.30

Galore

Nizozemska, 2019, 74', ap, svp

Scenarij in režija: Lazlo & Dylan Tonk

Produkcija: Dyzlo Film

Lady Galore, ki se bojuje za vidnost in solidarnost, je postala ikona evropske drag skupnosti. Za Sanderja den Baasa, moškega, ki stoji za njo, ta predanost začne pobirati svoj davek. Čeprav je prav njegova veličina pripomogla k temu, da je Lady Galore izstopala in požela slavo, se sam Sander spoprijema z vse številnejšimi zdravstvenimi težavami. Z operacijo želodčnega obkoda ponovno doseže stabilno telesno težo, toda kaj bo ostalo

od Lady Galore? Zmagovalni film v Amsterdamu!
Fighting for visibility and solidarity, Lady Galore has become vital to the European drag community. For Sander den Baas, the man behind Lady Galore, this devotion is starting to take its toll. Although his size is what makes Lady Galore stand out and brought her fame, Sander is struggling with more and more health problems.

Po projekciji pogovor z Lady Galore in z obema režiserjema Lazlom & Dylanom Tonkom.

20.30

Vita in Virginia

(Vita & Virginia), Irsko/VB, 2018, 110', sp

Scenarij in režija: Chanya Button

Glavne vloge: Elizabeth Debicki, Gemma

Arterton, Isabella Rossellini

Produkcija: Blinder Films, Mirror Productions

Distribucija: Cenex

Vita in Virginia je resnična zgodba o strastnem in turbulentnem razmerju med literarno samohodko Virginio Woolf in enigmatično aristokratino Vito Sackville-West in hkrati filmska pripoved o nastajanju romana, ki ga je njuno razmerje spodbudilo. To je *Orlando*, Virginiiin smeli literarni eksperiment iz umetnosti, spola, zgodovine in androgynosti. Ko se njune poti prekrizajo, privlačna Vita sklene, da bo na vsak način osvojila trmasto in nadarjeno Virginio ... *Vita & Virginia* is the true story of the passionate relationship between literary trailblazer Virginia Woolf, and the enigmatic aristocrat Vita Sackville-West. The film tells the story of the birth of the novel their intoxicating encounters inspired; Woolf's bold experiment in art and androgyny, 'Orlando'.

Greta

Vita in Virginia

ponedeljek, 25. 11.

17.00

Billie in Ema

(Billie and Ema), Filipini, 2018, 107', ap, svp
Scenarij in režija: Samantha Lee
Glavne vloge: Zar Donato, Gabby Padilla
Produkcija: T-REX Entertainment
Zgodba o Billie, falotini iz velikega mesta, je postavljena v sredo devetdesetih, ko je izgnana v San Isidro k svoji samski teti, ki je tudi krajevna učiteljica religije. Billie je odločena, da bo končala zadnji letnik srednje šole brez izpadov, zato svojo identiteto in razmišljanje skriva pred malomestnim okoljem. Ko pa sreča vzorno in ambiciozno dijakinjo Emmo, jo ta zbeza iz oklepa. Zaljubita se, toda stvari se zapletejo, ko Emma iznenada ugotovi, da je noseča. *Set in the mid-90's, the film tells the story of Billie, a troublemaker from the big city, who finds herself exiled to San Isidro to live with her spinster aunt who is also the town's religion teacher. Determined to change her ways and get through the*

love but things get complicated when Emma finds out that she's pregnant.

19.00

Svetlolasec

(Un rubio/The Blond One), Argentina, 2019, 108', ap, svp
Scenarij in režija: Marco Berger
Glavne vloge: Gastón Re, Alfonso Barón, Malena Irusta, Ailin Salas, Charly Velasco, Fabio Zurita
Produkcija: Marco Berger, Lucas Papa, Gaston Re
Gabriel se je ravnokar preselil s prijateljem Juanom v predmestje Buenos Airesa. Srmežljiv in zadržan Gabo obotavlja sledi Juanovim živahnim rokam in pomenljivim pogledom. Poleg tega Juanovo spalnico oblegajo lepote, tako se zdi njegov mačizem neomajen. Toda privlačnosti med moškima ni mogoče zanikati. Razmerje, ki se je začelo kot priložnostno seksualno srečanje, se kmalu razvije v nežno in globoko intimno vez, polno lepote in trpkosti. Suspenz in poigravanje z moškostjo, značilna za že znanega

to follow Juan's wandering hands and meaningful looks. With a revolving door of beauties streaming out of Juan's bedroom, his machismo seems firmly in place. However, the attraction between the two men is undeniable. What starts out as a sexual relationship based on convenience of location, soon develops into the engrossing evolution of a tender and intimate relationship, which is as sweet as it is heartbreaking.

maska uspeha je neprebojna, saj nihče ne ve, da ima njena starejša sestra Conny dolgoletne duševne težave, ki so zaznamovale tudi družino. Ko se Conny po tragičnem dogodku vsili v oskrbo k Loli, se njena skrivnost začne razgrinjati in zdi se, da ji je realnost začela uhajati iz rok.

Več nagrad za glavno vlogo. *Not yet 30, Lola controls her personal life with the same ruthless efficiency she uses to optimize profits in her job as a high-powered business consultant. No one knows about her older sister Conny or her family's history of mental illness.*

But when a tragic event forces Conny back into Lola's life and her secrets begin to unravel, Lola's grip on reality seems to slip away.

Billie in Ema

last year of high school without incident, Billie hides herself from the world until she meets Emma, the ambitious, star student who coaxes Billie out of her shell. They soon fall in

argentinskega režiserja. Glavna nagrada v Kijevu. *In the suburbs of Buenos Aires, Gabriel has just moved in with his colleague, Juan. Shy and reserved, Gabo is reluctant*

21.15

Tla pod nogami

(Der Boden unter den Füßen/ The Ground Beneath My Feet), Avstrija, 2019, 108', ap, svp
Scenarij in režija: Marie Kreutzer
Glavne vloge: Valerie Pachner, Pia Hierzegger, Mavie Hörbiger
Produkcija: Novotny&Novotny Filmproduktion GmbH
Še ne tridesetletna Lola nadzoruje svoje osebno življenje enako neizprosno in učinkovito kot optimizira dobiček v službi ali občasno konzumira erotično razmerje s svojo šefico. Njena

Tla pod nogami

torek, 26. 11.

17.00

Odraščanje deklet ob risanju konj

(Girls Grow Up Drawing Horses), Joanie Wind, ZDA, 2018, animirani, 7', ap
Animirano raziskovanje spolnih vlog in heteronormativnosti skozi osebno zgodbo naratorke in njene preminule babice.

Song Lang

Vietnam, 2018, 90', ap, svp
Scenarij in režija: Leon Le
Glavne vloge: Lien Binh Phat, Isaac, Thanh Tu, Tu Quyen
Produkcija: Studio/68 idr.
V osemdesetih v Saigону je Linh Phung zvezda potujoče skupine Cai-luong, ki izvaja tradicionalno ljudsko opero. Skupina se je močno zadolžila pri lokalnem oderuhu. Dung je surov izterjevalec dolgov, ki obišče skupino. Toda potem ko se med igralcem in izterjevalcem splete komaj verjetna, a globoka vez, se Linh Phung nauči, da je vsakdanje življenje nujno za umetnost, Dung pa preko umetnosti spozna človeka vredno življenje. Slikovit

film o srečanju umetnosti in življenja je prejel nagrado občinstva v San Franciscu in nagrado za režijo v Pekingu.
It's 1980s in Saigon. Linh Phung is a star of a traveling Cai-luong (traditional folk opera) troupe deep in debt to a local loan shark. Dung "thunderbolt" is the enforcer come to collect. After an unlikely bond forms between the two, Linh Phung learns how a lived life is necessary for art and Dung follows art back to a life worth living.

19.00

V spomin na Barbaro Hammer

Not Your Ordinary Sister

Maša Zia Lenardič, Anja Wutej, Nemčija/Slovenija, 2019, 4', ap
Le še en lezbični vampirski film?

Soba pozabe

(A Room of Oblivion), Dorothy Cheung, Nizozemska/Hong Kong, 2019, 5', ap
Refleksija lezbičnih spominov in pozab iz posnetkov, ki so nastali na potovanju z nekdanjo partnerko.

Lezbe kamera akcija

(Dykes camera action)
ZDA, 2018, 58', svp
Režija: Caroline Berler
Produkcija: Rebecca Benson
Lezbijske se niso že od nekdanj videle na velikem platnu. Toda med Stonewallom, feminističnim gibanjem in eksperimentalnim filmom 70-ih so zgradile vidnost in transformirale družbene predstave o queerovstvu. Režiserke Barbara Hammer, Su Friedrich, Rose Troche, Cheryl Dunye, Yoruba Richen, Desiree Akhavan in Vicky Du, filmske kritičarke B. Ruby Rich in Jenni Olson ter druge spregovorijo o pretresljivih in navdušujočih zgodbah iz svojega življenja in o

bara Hammer, Su Friedrich, Rose Troche, Cheryl Dunye, Yoruba Richen, Desiree Akhavan, Vicky Du, film critic B. Ruby Rich, Jenni Olson, and others share moving and often hilarious stories from their lives and discuss how they've expressed queer identity through film.

20.30

Še enega, prosim

(One More Please), Aleksei Borovikov, ZDA, 2019, 5'
Osamljenost na valentinovo vodi mladega Daniela v bar, kjer ...

z drugimi seksualnimi delavci ostaja na istem mestu. Hrepeni po ljubezni in zvezi, čeprav je njegova prihodnost zelo negotova, velikokrat pa se znajde tudi v situacijah, ko so ogroženi njegovo zdravje, življenje, predvsem pa osebna integriteta. Potem sreča kolega, s katerim se zelo ujmeta. Film, v katerem ne manjka eksplicitnih prizorov, ki spominjajo skoraj na dokumentarne, je dobil številne nagrade, tudi v Cannesu.
Leo is 22 and sells his body on the street for a bit of cash. The men come and go, and he stays right here - longing for love. He doesn't know what the future will bring. He hits the road. His

Divji

tem, kako so v filmu prikazale queerovsko identiteto.
Lesbians didn't always get to see themselves on screen. But between Stonewall, the feminist movement, and the experimental cinema of the 1970s, they built visibility, and transformed the social imagination about queerness. Filmmakers Bar-

Divji

(Sauvage/Wilde), Francija, 2018, 98', ap, svp
Scenarij in režija: Camille Vidal-Naquet
Glavne vloge: Félix Maritaud, Eric Bernard, Nicolas Dibla, Philippe Ohrel
Produkcija: Les films de la croisade, La voie lactée
Dvaindvajsetletni Leo se za majhen denar prodaja na ulicah. Moški pridejo in grejo, sam pa

heart is pounding. He never lets go of his ability to give or receive love.

Buddies

sreda, 27. 11.
17.00

Buddies

ZDA, 1985, 81', svp
Scenarij in režija: Arthur J. Bressan, Jr
Glavne vloge: Geoff Edholm, David Schachter
Produkcija: An Arthur J. Bressan, Jr Production

To je prvi celovečerni film, sicer nizkoprorračunski, s katerim je leta 1987 umrla režiser Arthur J. Bressan, Jr načel temo aidsa. V filmu spremljamo usodo njujorškega geja v monogamnem razmerju, ki postane »buddy« oziroma prostovoljni prijatelj geju, ki umira za posledicami aidsa. Med njima se razvije tudi resnično prijateljstvo. *David, a naive graduate student, has volunteered to work as a 'buddy' for people dying of AIDS. Assigned to the intensely political Robert, a lifelong activist whose friends and family have abandoned him following his diagnosis, the two men, each with notably different*

world views, soon discover common bonds, as David's inner activist awakens and Robert's need for emotional release is fulfilled.

Po filmu pogovor s skupino Legebitra!

19.00

Tresenje

(Temblores/Tremors), Gvatemala/Francija/Luksemburg, 2019, 107', ap, svp
Scenarij in režija: Jayro Bustamante
Glavne vloge: Juan Pablo Olyslager, Armas Zebadua, Diane Bathen, María Telon
Produkcija: Tu vas voir, La cassade Producción

Tresenje

Življenje v današnjem glavnem mestu Gvatemale. Štiridesletni Pablo je priljubljen in znan kot »dober človek«, poročen moški, oče dveh otrok in predan vernik evangeličanske cerkve. Niso pa mu prihranjene skušnjave, ki v njegovi veri veljajo za najnižkotnejše. Ko se zaljubi v Francisca in to slednjič tudi pove, se njegova žena, družina in cerkev zoperstavijo njegovi skušnjavi, odločeni, da ga bodo rešili in ozdravili. Pablo se pod številnimi pritiski vse bolj izgublja in ostaja sam. Film je prejel številne mednarodne nagrade. *Guatemala City today. Pablo is a "good man"; a 40-year-old married father of two wonderful children and a practising Evangelical Christian. But Pablo is unfortunately not spared by the lowest temptations. When he falls in love with Francisco, Pablo's wife, family and church decide to help him "heal". God may like the sinner, but he hates sin.*

21.15

Jaz nemogoče

(Yo Imposible/Being Impossible)
Venezuela/Kolumbija, 2018, 97', ap, svp
Scenarij: Patricia Ortega, Enmanuel Chávez
Režija: Patricia Ortega
Glavne vloge: Lucía Bedoya, Belkis Avillares, María Elena Duque
Produkcija: Mandragora Films, Antorcha Films

Ariel je prizadevna šivilja, katere prvo seksualno srečanje s fantom se izkaže za zelo bolečo izkušnjo. Z njenim telesom je nekaj drugače. Po obisku zdravnika dobi dvoumno diagnozo, zaradi katere začne natančno raziskovati svojo preteklost. Odkrije, da se je v resnici rodila kot interspolna oseba in da je bila kot dojenček podvržena neštetim operacijam, s katerimi so iz nje hoteli narediti »pravo« žensko. Po odkritju resnice Ariel poskuša najti pot odpuščanja za druge in svobode zase. Občutljiv film o interspolnosti in samoodločanju o lastnem telesu in življenju. *Ariel is a young pious dressmaker whose first intimate encounter with a boy proves to be an extremely painful experience. Something's odd with her body. After a medical visit, she obtains a dubious diagnosis. Te-*

naciously digging into her past, Ariel discovers she was indeed born different and underwent several surgeries as a baby to be turned fully into a female. This truth immerses her in the path to find forgiveness and freedom. A sensitive film about being intersexual and the freedom/self-determination of our bodies and our lives.

četrtek, 28. 11.
17.00

Obmejne ptice

(Birds of the Borderlands), Avstralija, 2018, 92', ap, svp
Režija: Jordan Bryon
Produkcija: Off The Record Productions
Jordanska najstnica Hiba skriva svojo tranzicijo, saj se boji, da jo bo njeno beduinsko pleme ubilo. Iračan Youseff se potem, ko v Bagdadu umorijo njegovega fanta, zateče k režiserki_ju Jordan Bryon, ki v Ammanu snema gverilski dokumentarec. Jordanska lezbijka in feministka Rasha pred družino skriva svojo seksualnost in razmerje z Jordan. Khalaf je imam in

Obmejne ptice

gejevski aktivist, ki med samotnim življenjem v Bejrutu čaka na azil v Kanadi. Protagonistke_i, ujet_e_i med kruto tradicijo, grožnjami in sanjami o svobodi je v napetem dokumentarcu ujel_a genderqueer avstralska_i režiser_ka Jordan Bryon. *The lives of a Bedouin transgender girl, a gay Iraqi refugee in hiding, an Imam-turned-activist, a Jordanian feminist and a genderqueer Australian filmmaker collide in the Kingdom of Jordan. Caught in clashes between tribal honor and freedom, together they learn about survival, hope and sacrifice – the hard way.*

19.00

Portret goreče mladenke

(Portrait de la jeune fille en feu/Portrait of a Lady on Fire), Francija, 2019, 119', sp
Scenarij in režija: Céline Sciamma
Glavne vloge: Noémie Merlant, Adèle Haenel, Luana Bajrami, Valeria Golino
Produkcija: Lilies Films, ARTE France Cinéma et Hold-Up Films & Productions
Distribucija: Genex
Novi film znane režiserke Céline Sciamma, ki je dobil queer palmo v Cannesu, prikazuje

usodo mlade francoske slikarke Marianne v 18. stoletju. Ko dobi zadolžitev, da naslika poročni portret Héloïse brez njene vednosti, se mora za nekaj časa odpraviti na samotno graščino. Dan za dnem opazuje svoj model, zato da jo lahko ponoči na skrivaj slika. Z vsakim dnem skupnega preživljanja časa in zadnjih Héloïsinih svobodnih dni pred bližajočo se poroko pa se mladi ženski vse bolj zblížujeta. *In 18th century France a young*

painter, Marianne, is commissioned to do the wedding portrait of Héloïse without her knowing. Therefore, Marianne must observe her model by day to paint her portrait at night. Day by day, the two women become closer as they share Héloïse's last moments of freedom before the impending wedding.

In potem sva zaplesala

21.15

In potem sva zaplesala

(And Then We Danced)
Švedska/Gruzija/Francija, 2019, 105', ap, svp
Scenarij in režija: Levan Akin
Glavne vloge: Levan Gelbakhiani, Bacho Valishvili, Ana Javakhishvili, Kakha Gogidze
Produkcija: French Quarter Film, Takes Film
Merab je že od malega treniral ples pri narodni gruzijski skupini s plesno partnerko Mary. Njegov svet se nenadoma zamaje, ko se skupini pridruži karizmatičen in brezskrben Irakli ter postane njegov največji tekmeč, a tudi skrivno hrepenenje. V konzervativnem okolju starodavnega gruzijskega plesa pa tudi same družbe Merab spozna, da se mora osvoboditi. Ko tako tvega vse, najde nepričakovanega zaveznika v svoji bližini. Nagrada za glavno vlogo na sarajevskem festivalu.
Merab has been training since a young age at the National Georgian Ensemble with his dance partner Mary. His world is suddenly turned upside down when the charismatic and carefree Irakli arrives and becomes both his strongest rival and desire. In this conservative setting Merab finds himself having to break free and risk it all.

petek, 29. 11.

17.00

Srbski kratki

po izboru festivala Merlinka

Običajno življenje

(Život običajnog tempa), Aleksandar S. Kalezić, Srbija, 2013, 7'
Zgodba o skrivni ljubezni dveh deklet. Zgodba o skrivanju resnice o spolni usmerjenosti. Zgodba o vseh dekletih, ki se iz strahu pred obsojanjem okolja odločijo za življenje, ki ni njihovo,

vo, saj zanikajo sebe. Zgodba o boju, strahu, ljubezni, dotiku, nežnosti, bolečini, razočaranju, nesprejemanju ... Zgodba o meni, tebi, o snu, v katerem lahko živimo običajno življenje.

Tranzicija

Milica Tomović, Srbija, 2016, 22', ap
Dva dni pred odhodom v Michigan na podiplomski študij se Jana poslavlja od svojega benda, prijateljev, bivše punce in družine. Samo njena sestra pozna resnico, da gre Jana v Ameriko na operacijo, s katero bo potrdila spol.

Quiero decirte

Zid

Branislav Kostić, Srbija, 2018, 8'
Naj smo še tako drugačni, se vsi srečujemo z istimi življenjskimi vprašanji.

Mimogrede

(U prolazu), Ana Kala, Srbija, 2014, 12'
Kratki lezbični umetniški erotični film o naključnem srečanju dveh žensk v Beogradu. Čeprav se ne poznata, med njima nastane močna čutna vez. Skupaj preživita popoldne pa tudi čarobno noč ... Brez dialoga, a z odlično glasbo.

Quiero decirte

Stefan M. Mladenović, Srbija, 2017, 17', ap
Obstaja labirint, iz katerega je težko priti. Med iskanjem izhoda Alejandro spozna vojsko devetih vojakov. Prvi, skrivnost. Drugi, strah. Tretji, sen. Četrty, fantazija. Peti, barva. Šesti, sreča. Sedmi, svoboda. Osmi, ljubezen. Deveti, resničnost. Kaj se zgodi, ko Alejandro pride iz labirinta? Življenje.

Pogovor z režiserjem Stefanom M. Mladenovićem.

18.30

The Hutong Vibe

Kitajska, 2016, 18', ap
Scenarij, režija in produkcija: Popo Fan
Ženski se srečata v Hutong b&b v Pekingu in se kljub razlikam zblížata. To je prvi feministično queerovski porno film, posnet na Kitajskem. Režiser je z eksperimentalnim prijemom združil fikcijo in dokumentarni posnetek pogovora igralk o tem, zakaj sta nastopili v tem filmu. *Two women met in a Hutong b&b in Beijing. One of them presents herself as unfriendly and bashful while the other is bold and flirty. What would happen when they become more and more involved? This film will push the limit of traditional Chinese culture, challenging our daily ethics of real sexual behavior.*

Mavrični oče

(Papa Rainbow), Kitajska, 2016, 80', ap, svp
Režija: Popo Fan
Produkcija: PFLAG China, Queer Comrades
Dokumentarec predstavi šest kitajskih očetov, ki odkrito spregovorijo o izkušnjah s svojimi LGBT otroki. Ko se tako pogumno in javno izrečejo proti diskriminaciji in stigmatizaciji, hkrati na novo ovrednotijo, kaj pomeni zaščititi svojo družino. Povsem sprejemajo svoje otroke takšne, kot so, in postanejo pionirski aktivisti, ki se bojujejo za družbo enakosti in raznolikosti.

The documentary "Papa Rainbow" features six Chinese fathers who talk openly and freely about their experiences with their LGBT children. Speaking out against discrimination and stigma, they redefine what it means to protect a household. They fully embrace their kids for who they are, and become pioneer activists fighting for an equal and diverse society.

Na projekciji se nam bo pridružil režiser Popo Fan.

Mavrični oče

21.00

Pogovori o tisti puncu

(Câteva conversatii despre o fată foarte înaltă/Several Conversations About a Very Tall Girl)
Romunija, 2018, 70', ap, svp
Scenarij: Bogdan Theodor Olteanu, Denisa Niță, Ana Ivan
Režija: Bogdan Theodor Olteanu

Glavne vloge: Silvana Mihai, Florentina Năstase, Denisse Moise, Ana Ivan, Nicoleta Hâncu
Produkcija: Venetic, Atelier de Film, Popski, Radical Cat Productions
Dve dekleti se pogovarjata o puncu, ki je bila nekoč z vsako posebej v razmerju. Ko se sami intimno zblížujeta, pa se vrzel med njima le še poglobi. Ločujejo ju različna pričakovanja,

kajti ena od njiju išče odgovore in ljubezen, medtem ko živi, po svojem prepričanju, v varnem klozetu. Intimna lezbična drama se dogaja na ozadju zadušljivih predsodkov do homoseksualnosti v sodobni romunski družbi. *Two girls begin to chat about another girl, a former lover of*

Pogovori o tisti puncu

Brez predalčka Interspolna zgodba

both. As they grow closer, the gap between them widens, as one of them is looking for answers and love while safely closeted. A try-out for love confined within suffocating prejudices, in today's Romania.

Po projekciji pogovor z režiserjem Bogdanom Theodorom Olteanujem.

sobota, 30. 11.

17.00

Brez predalčka Interspolna zgodba

(Ni d'Eve ni d'Adam. Une histoire intersexe/No Box for me. An Intersex Story), Francija/Švica, 2018, 58', ap, svp
Režija: Floriane Devigne
Animacija: Christophe Calissou
Produkcija: Emmanuelle Dugne, CFRT idr.
M in Deborah sta se rodili, tako kot predvideno 1,7 odstotkov populacije, kot interspolni osebi — torej s spolnimi znaki, ki se razlikujejo od binarnega razumevanja moškega in ženskega spola. Nekoč so ta pojav označevali z zdaj zastarelim izrazom hermafroditizem. Tudi M in

Deborah sta bili tako kot mnoge intespolne osebe prisiljeni v nepotrebne kirurške postopke, s katerimi naj bi »normalizirali« njuni telesi, preden sta sploh razumeli, kaj se dogaja.

M and Deborah, like an estimated 1.7 percent of people, were born Intersex - with sex characteristics that are different from the binary understandings of male or female often called hermaphroditism. Sometimes these differing characteristics may not be apparent at birth, and other variations may not be apparent until puberty. Like many, M and Deborah were forced into unnecessary medically surgeries to "normalize" their body as a child—before they could understand what was going on.

Po projekciji pogovor z nastopajočo Deborah Abate.

18.45

Mamu

(Mamu: And a Mother Too), Filipini, 2018, 120', ap, svp
Scenarij in režija: Rod Singh

Glavne vloge: Iyah Mina, Arron Villaflor, EJ Jallorina

Produkcija: Optima Digital Inc.

Transspolna seksualna delavka v poznih štiridesetih letih, ki dela na Fields Avenue, je okupirana predvsem s povečanjem prsi iz poklicnih razlogov. V njeno življenje nepričakovano vdre osirotela transspolna nečakinja, ki šele odkriva svojo seksualnost, predvsem pa potrebuje mamo. Nesojena mama dela še več, da bi zaslužila za prsne vsadke, hkrati pa se začne zavedati, da staranje v njenem poklicu ni lahko, prav tako ne partnerska zveza z veliko mlajšim moškim. Zaradi vseh stisk pa začne spreminjati svojo življenjsko držo.

A transgender sex worker in her late 40s along Fields Avenue whose only aspiration is to have breast implants for her profession unexpectedly assumes the role of a mother to her orphaned niece, a transgender youth who is only beginning to discover her own sexuality. As she works more shifts to save for her implants, troubles arise when she begins to feel the weight of her struggles - being an aging sex

worker in fast-evolving society, a partner to her young fiancé, and a parent to a teenager she just met.

Po projekciji pogovor o TIQ filmih z gostujočo, im režiserko, jem Uglo Stefanío Kristjónudóttir Jónsdóttir.

21.30

Razglasitev dobitnika Rožnatega zmaja po oceni mednarodne žirije!

Nož v srce

(Couteau dans le coeur/Knife + Heart), Francija/Mehika/Švica, 2018, 102', ap, svp

Scenarij: Yann Gonzalez, Cristiano Mangione

Režija: Yann Gonzalez

Glavne vloge: Vanessa Paradis, Nicolas Maury, Kate Moran, Jonathan Genet

Produkcija: CG Cinéma, Piano, Garidi Films, ARTE France Cinéma, RTS Radio Télévision Suisse, Le Fresnoy

Pariz, poletje 1979. Anne (Vanessa Paradis) je režiserka tretjerazrednih gejevskih porničev. Ko jo zapusti ljubimka, montažerka Lois, se Anne odloči posneti svoj najbolj ambiciozen film, da bi znova osvojila njeno

srce. Toda njeni igralci začnejo drug za drugim skrivnostno umirati. Misteriozen in retro nostalgичen morilski triler je pobral veliko nagrad, predvajan pa je bil tudi na festivalu Kurja polt. Nazorni prizori nasilja. *Anne produces third-rate gay porn. After her editor and lover Lois leaves her, she tries to win her back by shooting her most ambitious film yet with her trusted, flamboyant sidekick Archibald. But one of her actors is brutally murdered and Anne gets caught up in a strange investigation that turns her life upside down.*

Po projekciji razglasitev dobitnika Rožnatega zmaja po ocenah občinstva - v predverju.

OFF

Slovenska kinoteka

ponedeljek, 11. 11.
19.00

Queer Japan

ZDA/Japonska, 2019, 100', ap, svp

Scenarij: Graham Kolbeins, Anne Ishii,

Režija: Graham Kolbeins

Nastopajo: Vivienne Sato, Gengoroh Tagame, Atsushi Matsuda, Nogi Sumiko, Hiroshi Hasegawa, Akira the Hustler, Tomato Hatakeno, Saeborg

Produkcija: HIROMEDIA8

Kalejdoskopski pogled na bleščeče in vsakdanje razsežnosti LGBTQ+ kulture v sodobni Japonski. Pred kamero o svojih izkušnjah spregovorijo ume-tnice_ki, aktivistke_i in druge_i na najširšem spektru spolov in seksualnosti. Vidimo lahko

Mamu

Queer Japan

blišč parad ponosa in igrive underground partije. Režiser je v več kot treh letih posnel preko sto intervjujev po vsej Japonski in jih zmontiral v prepričljivo pripoved o queerovski Japonski. *Trailblazing artists, activists, and everyday people from across the spectrum of gender and sexuality defy social norms and dare to shine in this kaleidoscopic view of LGBTQ+ culture in contemporary Japan. From glossy pride parades to playfully perverse underground parties, Queer Japan pictures people living brazenly unconventional lives in the sunlight, the shadows, and everywhere in between.*

Po projekciji pogovor z japonsko umetnico Saeborg. - V sodelovanju z galerijo Vžigalica, kjer Saeborg razstavlja od 12. 11. do 12. 1.

ŠKUC - KULTURNI CENTER Q (TIFFANY)

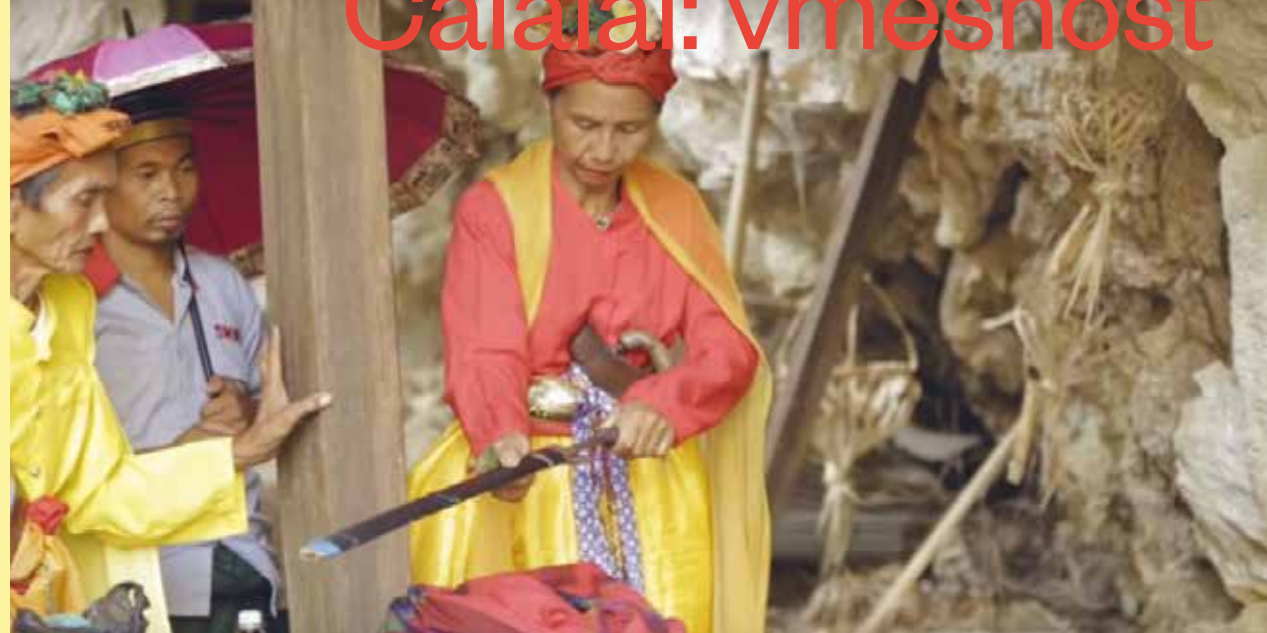
Metelkova-mesto, Ljubljana

četrtek, 21. 11.

20.00

Laesbisch-TV, Best Of 1991-1993

Nemčija, 2018, 101', ap
Režija: Mahide Lein, Doro Etlzer
Prvi lezbični TV magazin na našem planetu! Izjemen dokument raznovrstne, dandanes skorajda izginule scene »samo za ženske« iz 90-ih. Več kot 130 lezbijk (tudi iz Slovenije) je sodelovalo v produkciji 27-ih enournih mesečnih oddaj o mednarodnih dogodkih, umetnosti, politiki, športu, seksu ... vedno z lezbičnofeministične perspektive. *The first lesbian TV magazine on this planet! A unique testimony to the diverse, now almost disappeared "Ladies Only" scene of the 1990s with the rich cultural offer of and*

for lesbians. More than 130 lesbian women participated in the production of 27 one-hourly monthly programs.

Po projekciji pogovor z režiserko Mahide Lein.

nedelja, 1. 12.

20.00

Calalai: vmesnost

(Calalai: In Betweenness), Indonezija, 40', ap
Scenarij: Kiki Febriyanti, Catharina Indirastuti
Režija: Kiki Febriyanti
Produkcija: Rumah Pohon Indonesia, Ardharnary Institute
Dokumentarec prikazuje ženske v kulturi South Sulawesi Bugis, ki je stoletja sprejemala spolno raznovrstnost s prepričanjem, da obstaja pet spolov, eden od njih pa je calalai. Kdo so calalai? Kako dinamika spolov, spiritualnosti in performativnosti določa vsakdanje življenje ljudstva Bugis?
Calalai: In Betweenness by filmmaker Kiki Febriyanti depicts women in South Sulawesi Bugis culture, which for centuries has accepted gender diversity as implicit, believing humans consist of 5 genders, one of them being calalai. The

film takes a closer look at the definition of femininity and masculinity in the Bugis culture. What or who is calalai? What are the dynamics of gender, spirituality, and performance? How do these dynamics define the everyday life of the Bugis people?

Pogovor z režiserko Kiki Febriyanti.

21.00

Žalostne hribovke

(Die traurigen Mädchen aus den Bergen/ The Sad Girls of the Mountains), sNemčija, 2019, 82', ap
Scenarij, režija in produkcija: Candy Flip, Theo Meow
Glavne vloge: Tess, Lara, Selma, Momo, Inés Romero, Jochen Werner
Štiri depresivne najstnice se umaknejo iz patriarhalne družbe in začnejo novo življenje v samotnem hribovju. Svojo melanholijo transformirajo v porno spletno

stran Sad Girls, s katero zaslužijo za svoje preživetje in za podporo kurdskim upornicam. Žalost postane dejanje kontrakulturnega upora v mockumentarcu o porno zvezdah, feminizmu in prevladujočem moškem pogledu. *Four depressive teenagers withdraw from patriarchal society to start a new life in a mountain hideout. Isolated from society, they transform their misery and melancholia into pornography for their website »Sad Girls« - and use the money they earn to fund their survival. For them, sadness is an act of countercultural resistance, and they funnel whatever funds they can to support female Kurdish militia groups. A mockumentary about sad porn stars, feminism and the pervasive power of the male gaze.*

Po projekciji pogovor v organizaciji Lezbične četrti: "Ali ima lezbična* umetnost smisel za humor ali faking kapitalizem!" Slabe šale vam bodo pripovedovale Tanja Završki, Vesna Liponik, Suzana Tratnik, Urška Lipovž, Nataša Sukič, Nuri Vidrih in še kdo.

Laesbisch-TV

Žalostne hribovke

MARIBOR

IntimniKino, GT22 (Glavni trg 22)

sreda, 27. 11.

20.00

Skupaj

Slovenija, 2018, 86'

Scenarij: Irena Svetek

Režija: Marko Šantič

Glavne vloge: Primož Bežjak, Nadja Debeljak, Jernej Šugman, Silva Čušin, Ivo Ban, Olga Kacjan

Produkcija: RTV Slovenija

Dramski igralec Luka živi v zunajzakonski zvezi s partnerjem, zdravnikom Matejem in njegovo hčerko Mio. Ko Matej nepričakovano umre, se morata Luka in Mia spopasti tako s praznino po njegovem odhodu, kakor

tudi z njegovimi homofobičnimi starši, ki si želijo skrbništvo za vnukinjo.

Luka lives together with his long-time partner Matej and Matej's daughter Mia. Their family happiness abruptly ends with Matej's tragic death. Now Luka is confronted with the task which Matej has put on the long finger. He has to tell the truth to Mia's granny and granddad. Mia and Luka want to stay together as a family, but instead of being able to mourn, they have to confront the grandparents' anger and social prejudice.

Pogovor z ustvarjalci!

IDRIJA

Filmsko gledališče Idrija

sobota, 23. 11.

19.00

Z ljubeznijo, Simon

(Love, Simon), ZDA, 2018, 110', sp

Scenarij: Isaac Aptaker, Elizabeth Berger po romanu Becky Albertalli

Režija: Greg Berlanti

Glavne vloge: Nick Robinson, Katherine Langford, Jennifer Garner, Alexandra Shipp, Josh Duhamel

Produkcija: Fox 2000 Pictures, Temple Hill Productions, TSG Entertainment
Vsakdo si zasluži veliko ljubezensko zgodbo. Toda sedemnajstletni Simon mora šele priznati staršem in prijateljem, pa tudi sebi, da je gej, povezan le z neznanim gejevskim vrstnikom na spletu, katerega identitete zlepa ne more ugotoviti. Ko bo razrešil obe zagati, bo spremenil tudi svoje življenje. Zabaven, napet in feel-good film o odraščanju in razkritju je delo gejevskega režiserja Grega Berlantija.

Everyone deserves a great love story. But for seventeen-year old Simon Spier it's a little more complicated: he's yet to tell his family or friends he's gay and he doesn't actually know the identity of the anonymous classmate he's fallen for online. Resolving both issues proves hilarious, terrifying and life-changing.

Z ljubeznijo, Simon

SAEBORG: KLAVNICA 17

Galerija Vžigalica

12. 11. 2019-12. 1. 2020

Japonska umetnica Saeborg ("pol človek, pol kiborg") iz lateksa kroji napihljive obleke domišljjskega značaja in jih postavlja v sanjske gumijaste dežele.

Ne vemo, ali gre za seksualno predigro, namig na žgečkljiv inventar trgovin s seksualnimi pripomočki ali morda za ljubkost otroških plastičnih igračk. Gre za kritiko vse bolj plastičnega okolja ali vpogled v industrijsko krutost mesnopredelovalne industrije? Ljubko erotični horor japonske pop kulture bizarnih pravljic Saeborg uprizarja tudi v svojih umetniških performansih. Svoje delo, ki sicer na prvi pogled morda apelira na eksces, vidi kot formiranje svobodnih spolov in spolnosti.

LABORATORIJ ZA LGBTQ SCENSKE UMETNOSTI

PRIDRUŽI SEI PIŠI NA KULTURNICENTERQ@GMAIL.COM

Boj za prostore in filme: 35. festival LGBT filma

Jaz nemogoče
Patricia Ortega

Obmejne ptice
Jordan Bryon

Portret goreče mladenke
Céline Sciamma
photo: Claire Mathon

In potem sva zaplesala
Levan Akin

Song Lang
Leon Le

Festival LGBT filma letos praznuje 35. obletnico prve edicije, ki se je leta 1984 zgodila pod imenom Magnus. Festival je bil v tistih časih kuriozitet – nihče si verjetno ni predstavljal, da se bo prvi evropski LGBT filmski dogodek zgodil ravno v Jugoslaviji, je pa specifična vmesna pozicija stare države pomenila, da je festival lahko privabil goste in filme tako z Vzhoda kot tudi z Zahoda stare celine. Ker so bili časi drugačni, cinefilstvo pri nas pa na vrhuncu, mu je uspelo pritegniti tudi raznoliko domačo publiko vseh seksualnosti in spolov, dokler že leta 1987 ni bil medijsko izpostavljen, češ da privablja v državo rizično skupino, ki naj bi širila hiv virus. Eden od letošnjih filmov festivala, *Lezbe kamera akcija*, prikaže ravno to burno zgodovino boja za prostore in LGBT+ (v tem primeru predvsem lezbične) reprezentacije ter deluje kot vzporedni komentar zgodovine našega festivala. Preden je LGBT+ populacija dobila svoje filme in festivale, so morale_ gledalke_ci odraz svojih življenj iskati v delih, v katerih so bile_i v najboljšem primeru tarče posmeha, v najslabšem so umirale_i na najbolj brutalne načine, a hkrati so se učile_i filme vzeti za svoje ter jih najprej s pomočjo svoje domišljije, pozneje pa s filmsko kamero z maščevanjem in brezkompromisno preoblikovati v LGBT+ dela.

35 let pozneje lahko zato gledamo plejado LGBT+ življenj, z njimi potujemo skozi različne prostore in časovna obdobja, se z njimi smejimo, mislimo, plešemo in včasih trpimo. In če že govorimo o časovnih popotovanjih, ne moremo mimo Virginie Woolf in njene_ga Orlando_a, verjetno

najbolj znamenitega časovnega popotovanja osebe, ki za nameček na sredi svoje poti menja spol. Ozadje nastanka znamenitega romana, ki ga je napajala strastna afera med eno največjih avtoric 20. stoletja in svobodomiselnost aristokratkinjo Vito Sackville-West, prikaže letošnji festivalski film *Vita in Virginia*. Filmu – kot poklon v svojih delih eksperimentalni Virginii – ne manjka inovativnosti, predvsem v izboru glasbe, ki ustvarja specifično atmosfero obdobja.

Izrazita glasba, s katero nas film posrka v zgodbo, je kot rdeča nit prisotna v več letošnjih delih: intriganten gruzijski nagradenec Sarajeva, *In potem sva zaplesala*, v ritmu bobnov spremlja mladega plesalca Meraba, ki poskuša priti v elitni Gruzijski nacionalni ansambel. A spolno rigidni gruzijski ples se ne sklada z Merabovo mehko gibov, ki skozi celoten film do izjemnega zaključka fizično opozarjajo na počasno spremembo v plesalcu, ki odkriva svojo seksualno identiteto. V prisrčnem filipinskem mladinskem filmu *Billie in Emma* upornico Billie in nosečo odličnjakinjo Emmo združi začetniško nerodna kitararska serenada. *Song Lang* pa je vietnamski poklon Saigону osemdesetih, v katerem se romanca med Dungom, lokalnim gangsterjem in pobiralcem dolgov, ter pevcem Linh Phungom odvija na kulisi tradicionalne potujoče opere Cai-luong. Filmu uspe spretno vzporejati vizualno in vrednotno ločena svetova: vietnamske retro ulice, kjer Dung nasilno pobira dolgove, in barvito performativnostjo opere, ki opeva tragične romance in objokuje ločene ljubimce.

Privlačen in visoko stiliziran retro kič najdemo

še v enem letošnjem filmu, skrivnostnem trilerju *Nož v srce*. Zgodba se dogaja leta 1979 v Parizu, spremlja pa režiserko gejevskih porničev Anne, ki poskuša z novim filmom ponovno osvojiti svoje bivše dekle, montažerko Lois. A ko se Anne projekta loti, začne nekdo ubijati njene igralce, film pa se prevesi v mrzlično iskanje skrivnostnega morilca.

Letošnjo festivalsko selekcijo ponovno zaznamuje močno latinskoameriško zastopstvo, od koder v zadnjih letih prihaja vrsta inovativnih LGBT+ del: otvoritveni film prihaja iz Brazilije, ki je z zadnjo vlado doživela val tradicionalizacije in nasilja nad LGBT+ osebami. *Greta* (2019, Armando Prača) je intimen film o gejevskem medicinskem bratu, Pedru, ki skrbi za hudo bolno transspolno prijateljico Danielo, vmes pa najde stik z obsojenim moškim na begu. Film počasi razgrinja občutke osamljenosti likov, ki pa najdejo intimnost nepričakovano; podobno pa se brez odvečnih besed zbližata osebno nasprotna sostanovaleca v argentinskem delu *Svetlolasec*. Gvatemalski *Tresenje* preizprašuje tradicije in ustvarja zadušljivo atmosfero, v kateri se znajde protagonist Pablo. Ta živi v prestolnici, je poročen in ima dva otroka. Ko pove, da se je zaljubil v moškega, se njegovo življenje v tradicionalni katoliški državi iztiri, Pablo pa je prisiljen pristati na cerkveno konverzijsko terapijo. *Jaz nemogoče* pa je zgodba o zamlčanosti interspolnosti. Mlada šivilja Ariel po boleči prvi seksualni izkušnji začne odkrivati resnico glede svojega rojstva, telesa in identitete.

Velikokrat spregledana tema interspolnosti in nasilja spolne binarnosti se pojavi še v dokumentarcu *Brez predalčkanja*, v katerem interspolne osebe v svojih dopisovanjih in srečanjih govorijo o izkušnjah prisilnih »normalizacijskih« operacij njihovih teles ter o različnih spolnih in seksualnih definicijah. V dokumentarnih filmih navadno dobijo svoj glas najbolj marginalizirane identitete v družbi in sami LGBT+ skupnosti; letošnji izbor festivalskih filmov v tem ni izjema: *Obmejne ptice* nas popelje v Jordanijo, kjer bivajo LGBT+ osebe – gej imam, trans najstnica, iraški begunec in lezbična aktivistka – v nekakšnem limbu med tradicijo, grožnjami s smrtjo in željo po svobodi. *Mavrični oči* osvetli očete LGBT+ ljudi na Kitajskem, *Calalai* indonezijsko ljudstvo Bugis, ki binarizem moškosti in ženskosti zaobide s svojo klasifikacijo petih spolov, *Queer Japan* pa naslika barvito raznolikost LGBT+ scene in umetnosti v državi vzhajajočega sonca.

Obrobim temam in riskantnim podobam se ne izogonejo niti igrani filmi letošnje selekcije: francoski celovečerec *Divji* je seksualno ekspliciten film o mladem seksualnem delavcu in njegovem iskanju emocionalne vezi z drugimi, nizkoproducijski eksperimentalni film berlinskih seksualnih delavk_cev, *Žalostne hribovke*, pa govori o seksualni politiki, patriarhatu in kapitalizmu preko bizarne zgodbe o izoliranih dekletih, ki nekje

v hribih snemajo unikatne porno vsebine in jih predvajajo preko spleta.

Če smo članek začeli z delom *Lezbe kamera akcija*, v katerem režiserke, med drugim letos preminula babica lezbičnega filma, Barbara Hammer, premišlujejo o svojih začetkih in boju za podobe, se zdi, da je leto 2019 obrodilo sadove dolgoletnega dela pionirk. Uveljavljena ustvarjalka Céline Sciamma je letos v Cannesu dobila Queer palmo in nagrado za najboljši scenarij za svoj film *Portret goreče mladenke*, ki ga bo mogoče videti tudi na našem festivalu. Vizualno osupljiva pripoved o slikarki in njeni portretiranki se odvija na kulisi neukrotljivega morja, simboličnemu nasprotju jasno določenih življenj žensk v 18. stoletju. Lezbične podobe v igranih filmih poleg že omenjenih del zastopata še avstrijski film *Tla pod nogami*, o ženski, ki si kariero gradi z učinkovitostjo stroja, dokler je ne dohiti družinska bolezen, in romunski film *Pogovori o tisti puncici*, o dveh dekletih, ujetih med medsebojno privlačnost na eni in breme romunske homofobije na drugi strani.

Po 35 letih se spodobi, da gre letošnji pogled nazaj v čas začetka festivala Magnus in svetovne krize umiranja zaradi aidsa: prikazani nizkoproducijski film *Buddies* (1985) je prvi celovečerec, ki je načel tematiko aidsa, njegov režiser, Arthur J. Bressan Jr., pa je dve leti po izidu filma tudi sam podlegel boleznici. Film je bil odziv na hollywoodsko izogibanje temam homoseksualnosti in boleznici, ki je do takrat vzela že vrsto življenj. Letošnji nabor filmov kaže, da smo od takrat prišli daleč: tri desetletja pozneje so si LGBT+ osebe v svoji polikani različici izborile prostor v *mainstreamu*, a hkrati življenja tistih, ki se rigidnim kategorijam družbe ne prilagodijo zlahka, ostajajo zamlčana. Tako LGBT+ filmski festivali ter nenehni boj za reprezentacijo in prostore ostajajo nujni, saj zagotavljajo, da svoj odsev v filmih in prostoru druženja najdejo tudi najbolj odrinjeni.

Jasmina Šepetavc

Boj za prostore in filme: 35. festival LGBT filma

foto: Darkmofo

Intervju z umetnico Saeborg, eno izmed protagonistk dokumentarca Queer Japan

POGOVOR: ponedeljek, 11. 11. ob 19.00

Živite in ustvarjate v Tokiju. Kako izgleda vaš vsakdan?

Večino časa preživim v svoji hiši, saj delam doma. Ker pa živim v bližini gejevske četrti Shinjuku, se lahko pogosto dobivam s svojimi prijatelji. Obenem sem redna članica najbolj fetiš zabave – *Department-H*, ki jo tam priredijo enkrat na mesec, in ki je zame tudi eden najbolj zabavnih dogodkov v Tokiju.

Kako so figure iz lateksa postale medij vašega umetniškega izraza?

Všeč mi je bil film *Vegas in*

space. Name je vplival prizor, kjer kraljica preobleke, drag queen, v filmu nosi žensko masko. Ko sem gledala ta film, sem odkrila, da bom bliže svojemu idealu, če si nadenem masko.

Kaj vam pomeni beseda queer? Ali se na Japonskem ta izraz uporablja?

Ne poznam sicer vseh pomenov, ki jih v angleščini zaobjema beseda queer. Na Japonskem pa to besedo uporabljajo zgolj določeni inteligentni ljudje. Zame je queer nekdo,

ki je razvil nov družbeni spol, obenem pa tudi svobodno obliko seksualnosti.

Kako je biti ženska v Tokiju ali na Japonskem? Kako se sami vidite znotraj japonske družbe?

Biti ženska na Japonskem je še vedno težko. Zato pa nosim obleko iz lateksa, saj se želim na ta način osvoboditi različnih družbeno-spolnih vlog. Z nošenjem lateksa lahko presegam raso, spol in celo človeško telo samo. Večina ljudi se mi posmehuje. Ampak imam pa ogromno svobode.

Materiali, ki jih uporabljate, se zdijo umetni in plastični. Ali kaj razmišljate o tem, kakšen vpliv na okolje ima vaše ustvarjanje?

To, da je moja obleka iz lateksa, je bistvenega pomena. Ko vanjo vpiham zrak, lahko dosežem popolno obliko. Lateks je tudi izredno fleksibilen in se zato

zlahka zlije z mojim telesom. Moje telo se razširi, zato ker je lateks kot njegova druga, umetna koža. Lateks je plastičen material in se nekega dne povrne nazaj v zemljo.

Graham Kolbeins, režiser filma Queer Japan, je Američan, belec in strejt moški. Ali je po vašem mnenju naredil dober, korekten dokumentarec? Ali ste imeli kakšen zadržek glede tega, da režiser filma ni niti queer niti Japonec?

Graham je zelo prijeten, vsi ga imajo radi. Jezikovni prepreki navkljub, je prepričal vsakogar. Zaveda se odgovornosti, ki jo ustvarjanje takšnega filma nosi s sabo. Grahamu je treba zelo ceniti, saj s tem filmom širi zavedanje, osvešča. Ta film resnično obožujem!

Simona Jerala

foto: Keroppy Maeda

Lady Galore

Lady Galore

Lady Galore

Lady Galore

POGOVOR: nedelja, 24. 11. 06 18.30

Lady Galore

Kaj je bil povod, da ste se odločili posneti ta film?

Ljudje so mi govorili, naj ne opravi operacije, saj bom izgubil vse, kar sem uspel zgraditi. Oboževali so Galore zato, ker je bila debela in kljub temu popolna, delovna ter glamurozna. Zdelo se mi je izjemno zanimivo, da je tako govorilo veliko ljudi in zato sem navezal stike z Dyzlo filmom, s katerim sem že sodeloval v preteklosti. Vprašal sem jih, ali bi me bili pripravljene spremljati skozi proces ter posneti dokumentarec. Da bi videli, kako bi se spremenil in kako bi se spremenilo moje življenje. Odgovorili so mi, da če bo kdo posnel ta film, morajo biti to oni! In tako se je nekaj mesecev kasneje začelo snemanje.

Dokumentarec predstavlja precej osebno zgodbo o tem, kako ste se borili s svojo težo. Vam je bilo težko sprejeti življenjsko odločitev, ki zahteva precej poguma in odrekanja?

Odločitev je bila že sprejeta. Te operacije sem si želel že dolgo časa. A nikoli nisem imel dovoljenja, da jo opravi, zaradi zelo strogih zavarovalniških smernic. Težko je bilo dovoliti kameram in ljudem, ki jih na tisti točki nisem dobro poznal, da so bili del nekaterih zelo osebnih trenutkov.

Zgodba se nanaša tudi na dvome, ali bo izguba teže vplivala na kariero. Kako ste se spopadli z dvomi?

To je bil poglavitni razlog, zakaj

sem želel, da je vse dokumentirano. Ker sem bil odkrit glede operacije in sem delil svojo zgodbo skozi film in preko socialnih omrežij, je moja kariera zacvetela. Ljudi ne zanima samo lepa podoba. Hočejo me spoznati in hočejo nekaj občutiti, ko me vidijo na odru. »Biti odprta knjiga« je storilo prav to in še mnogo več.

V filmu dobimo dober vpogled v LGBTIQ-skupnost in dreg sceno na Nizozemskem. Kako ste vi doživljali njen razvoj in kako je danes?

Mislil, da bi lahko rekel, da počnem vse to za dreg skupnost. Je močna skupina posameznikov, ki hočejo biti del nečesa. Vsi imamo svoje zgodbe in motivacijo. In na koncu hočemo biti cenjeni ter ljubljene. Moja pozicija na dreg sceni je zelo po-

dobna materinski figuri, in sem zelo spoštovan za ves trud, ki sem ga vložil v ustvarjanje dreg scene. Menim, da film to odkrito prikaže. To se tekom časa ni pretirano spremenilo.

V LGBTIQ-skupnosti je videz, predvsem pa teža, še vedno precejšen tabu. Kako je to vplivalo na vas osebno in kako na dreg persono?

Mislil, da je biti močnejša ženska v družbi dandanes precej bolj sprejeto in proslavljeno, kot pa biti močnejši moški. Samo pogledajte si Lizzo, Beth Ditto, Jill Scott in Adele. Moški velikokrat mislijo, da je močnejša ženska z večjo zadnjico in večjim oprsjem videti super seksi. Tudi geji radi obožujejo samozavestno močnejšo žensko. Moj uspeh kot močnejša dragqueen je definitivno potrebno pripisati

njihovi ljubezni in podpori močnejših žensk. Po drugi strani pa je močnejši moški redko viden kot seksi in občudovanja vreden. Zame je bilo izjemno težko doživljati to razliko. Menim, da prihaja iz negotovosti ljudi in stremljenja k družbenemu idealu privlačnega moškega. Zdaj ko sem suh, ljudje reagirajo zelo drugače. Osvajajo me in kažejo interes zame. Na začetku je bilo zelo težko, saj sem se počutil kot ista oseba. Samo zunanost se je spremenila. Notranja lepota je tisto, kar na koncu nekaj pomeni. In ja, mogoče hočeš biti nekako za oči ... tu pa tam ... lepota je v očeh gledalca.

Miha Satler

Barbari Hammer

15. maj, 1939 —
16. marec, 2019

»Dotaknila sem se ženske, katere telo je bilo podobno mojemu, kar je bistveno vplivalo na vsa moja občutenja. Zato moji filmi predstavljajo vašo telesa, vašo (lezbična op. a.) občutenja na platnu. Povezujem lastne čute, kot sta vid in dotik, in to je postalo moja lezbična estetika.« Iz otvoritvenega nagovora občinstvu, 28. LGBTFF, 24.11.2012

Barbara Hammer je pionirka lezbičnega filma ter Queer Cinema, antološka umetnica na področju filma, videa, instalacije, performansa in multimedijev. Njena dela so bila razstavljeni v vseh najpomembnejših svetovnih zbirkah in muzejih. Rodila se je leta 1939 v Hollywoodu, v Kaliforniji. Odraščala je v zelo rigidnem, stereotipnem okolju, ki je bilo prežeto s pravili o moško-ženskih vlogah in odnosih, kar je pozneje vplivalo na njeno filmsko ustvarjanje. Leta 1961 je diplomirala iz psihologije na Univerzi v Los Angelesu in nato leta 1963 na Univerzi v San Franciscu najprej zaključila magisterij iz angleške literature, nato pa leta 1975 še magisterij iz filma na Fakulteti za filmske študije.

V tem obdobju, v začetku 70-tih let, pri svojih 30-tih letih se je prvič zavedela, da je lezbijka. Njeno življenje se je spremenilo. V letu dni se je ločila od moža, začela živeti v Berkeleyju, kjer ji je nekdo podaril super-8 kamero, s katero je posnela mnogo filmov. Tudi kratki film *Dyketactics* (1974), prvi film, ki eksplicitno prikazuje ljubljenje med dvema lezbijkama in ga je posnela lezbijka.

V opusu, ki se razteza preko štirih desetletij, je ves čas ostala zvesta eksperimentalnemu filmu. V sedemdesetih se je ukvarjala z reprezentacijo lezbijk in lezbične seksualnosti. Ko se je razkrila, da je lezbijka, je opazila, da so lezbištvo, žensko telo in ženska seksualnost na filmskem platnu popolnoma prezrti. Zato je v svojih prvih filmih eksplicitno naslavljala vse mogoče tabuje, se osredotočala na seksualnost, menstruacijo, orgazem, vse, kar je bilo namenoma izpuščeno in zamolčano. Ker je želela, da bi jo umetniški svet prepoznal ne le kot lezbično umetnico, se je

v osemdesetih osredotočila na abstraktno in optično ekspresivno reprezentacijo objektov in narave. V devetdesetih se je obrnila nazaj k raziskovanju lgbt in queerovske identitete in spolnosti ter postavila ženske nazaj v svoje filme. V tem obdobju je posnela prvi celovečerni film, *Nitratni poljubi* (1992), eksperimentalni dokumentarec, ki obravnava zatiranje in marginalizacijo LGBT ljudi od prve svetovne vojne dalje in v katerem se sprašuje o pomenu zgodovine za posameznika, kdo ustvarja zgodovino in kako na to vplivajo dogodki, ljudje, ki so iz zgodovine izbrisani. Še vedno so jo zanimale prezrte, tabu teme, zato v filmu prikazuje tudi spolni odnos dveh starejših žensk, lezbijk, ki jih običajno ne gledamo skozi prizmo seksualnih subjektov. Po Nitratnih poljubih je prešla na raziskovanje zgodovine prezrtih lezbičnih umetnic, s filmi kot so *Lover Other* in *The Female Closet*.

V svojem življenju je ustvarila preko 80 videov in filmov, za katere je prejela številne nagrade. Hammer, ki je leta 2012 obiskala tudi LGBTFF v Ljubljani, je preminila 16. marca letos.

Polona Černič

Barbari

LEZBE KAMERA AKCIJA

Dominantna filmska kultura je lezbijkam v preteklosti ponudila malo podob. V 60-tih so se lezbijke pojavile v nekaterih filmih, *Obrekovanje* (Children , s Hour, 1961) in *Ubijanje sestre George* (The Killing of Sister George, 1968) a je bil njihov konec po večini tragičen. V industriji, ki je pretežno moška so podobo in zgodbe lezbijk na platnu lahko začele spreminjati le lezbične in queer režiserke. Barbara Hammer se z ostalimi režiserkami, filmskimi kritičarkami ter drugimi pojavi v dokumentarcu *Lezbe kamera akcija*, kjer spregovorijo o pretresljivih in navdušujočih zgodbah o tem, kako so v filmu prikazale queerovsko identiteto od 70ih naprej. Pa tudi o doprinosu, ki so ga ženske režiserke imele na razvoj filmske industrije in reprezentacije seksualnosti ter spola na filmskem platnu ter o pomenu, ki ga ima film za razumevanje obojega.

Barbari Hammer

27. maj 1943 —
28. julij 1987

POGOVOR: sreda, 27. 11. ob 17.00

»Ta film sem posnel zato, ker sem ga moral. Prišel je od srca.«

Režiser Arthur J. Bressan, Jr se je udeležil Evropskega filmskega festivala in takrat dobil zamisel za film *Buddies*, prvi dramatizirani celovečerec o aids krizi. Scenarij zanj je napisal v zgolj petih dneh v San Franciscu, pri čemer so mu vsebinsko pomagali prijatelji z aidsom. Film je posnel v New Yorku, Washingtonu in San Franciscu, v neodvisni produkciji, z izjemno skromnim proračunom 27.000 dolarjev.

»*Buddies* je zgodba o dveh gejih, ki sta slučajno tudi človeški bitji ... To ni lepa stran gejevskega življenja. Za nami je desetletje paradnih filmov in filmov o razkritju in tudi sam sem posnel veliko takšnih zgodb. Toda ko se pojavi nekaj tako kritičnega, kot je aids, postane pomembno, da se naši umetniki lotevajo tega, kar se dogaja zdaj. Koliko prijatelj ti še mora umreti, da se boš razjezil ali razžalostil? Aids kriza je pokazala tudi to,

da imajo geji in lezbijke izjemno podtalno moč, da se s končnim življenjskim vprašanjem, kot je smrt, spoprimejo odločno, junaško, pogumno, etično, moralno, občudovanja vredno. *Buddies* ni le film o aidsu, ampak tudi o tem, kaj se zgodi, ko se mora človek kot samotni posameznik soočiti z umiranjem, pa tudi s strahom in nevednostjo vseh nas ... družbe.«

Arthur J. Bressan, Jr se je rodil 27. maja 1943 v New Yorku in odraščal na ulicah, kjer so leta 1961 posneli mjuzikl *Zgodba z zahodne strani* (*West Side Story*). Izobraževal se je v javnih in zasebnih cerkvenih osnovnih in srednjih šolah, diplomiral na Iona College in magistriral iz ameriške civilizacije na Univerzi New York. Poučeval je na Power Memorial Academy v New Yorku in pozneje postal zvezni direktor/administrator za izobraževanje v North Hamptonu v Massachusettsu. Pri petindvajsetih letih je

zapustil akademske vode, si pustil rasti dolge lase in stopil na pot filmske kariere, ki jo je začel s snemanjem nemih super 8 filmov o seksualni politiki in pravicah manjšin. Kot neodvisni filmar je bil naklonjen kontroverzним temam - njegov film *Zloraba* (*Abuse*, 1983) je bil pionirski pogled na pretepanje otrok. Igrani film govori o mladem feminilnem fantu, ki se pred nasiljem staršev zateče k starejšemu geju. Zanimale so ga tudi aktualne teme, saj je posnel *Gejevske ZDA* (*Gay USA*, 1978), dokumentarni film o antigejevski politiki razvpite Anite Bryant. V filmu *Buddies* pa je združil aktualni in kontroverzni pristop. Film je doživel svetovno premiero jeseni leta 1986 v San Franciscu, v Castro Theater. Potem so ga predvajali v kinodvoranah, na šolah, univerzah, filmskih festivalih in v muzejih po vsem svetu. Prvo nagrado je dobil leta 1986 na Tyneside Film Festival v Manchestru, v Veliki Britaniji.

Aprila 1987 mu je Združenje gejevskih filmskih producentov (Gay Film Producers Association) iz Los Angelesa podelilo posebno nagrado. Pri nas smo ga lahko videli v CD decembra 1986, v soorganizaciji Magnusa. Arthur J. Bressan, Jr je umrl konec julija istega leta zaradi zdravstvenih zapletov, povezanih z aidsom. Za njim so ostali njegovi starši in sestra, še naprej živijo pa tudi vsi njegovi filmski dosežki. S konca osemdesetih in začetka devetdesetih se spomnimo nekaterih mainstream filmov, ki so na sprejemljivejši način spregovorili o aidsu, denimo TV film *Zgodnja zmrzal* (*Early Frost*, 1985), *Dolgoletno prijateljstvo* (*Longtime Companion*, 1989), *Filadelfija* (*Philadelphia*, 1993). Toda film *Buddies* ima prav posebno mesto, saj ga je posnel neodvisni gejevski režiser, tudi sam z izkušnjo aidsa. To je film tovarišev za tovariše.

Suzana Tratnik

Popo Fan in kitajski queerovski film

POGOVOR: petek, 29. 11. ob 19.30

Zakaj si začel delati filme? Si študiral režijo na univerzi?

Študiral sem na Filmski akademiji v Pekingu. Toda po resnici povedano, nisem odraščal s filmi. V otroštvu sem si želel postati pisatelj. A slišal sem, da se med študijem filma lahko izognem učenju matematike, pri kateri sem bil zelo slab. Tako sem prišel na filmsko akademijo v Pekingu. Čeprav sem na akademiji veljal za zelo filmsko izobraženega, sem v resnici prvi dve leti dvomil o svojem zanimanju za film. Vse dokler nisem odkril neodvisnega queerovskega filma in z njim svojo ljubezen do tovrstnega žanra.

Zelo kmalu si se razkril kot gej. Si imel veliko težav z okoljem, družino ali pri delu s filmi?

Imel sem zelo hude težave s profesorjem na univerzi, ki me je vrgel iz predavalnice. In nekaj manjših preprirov s kolegi. Sicer pa je bilo tisto okolje razmeroma strpno. Družini sem se razkril leta 2009. Na začetku je bilo, kot da bi vrgel bombo, počasi pa so me začeli razumeti. Niso ravno blazno navdušeni glede moje varnosti kot ustvarjalca queerovskih filmov, cenim pa, da me v zvezi s tem nikoli ne obremenjujejo.

Postal si tudi aktivist — si imel kakšno podporo starejših filmarjev? Te je

morda podprl Cui Zi'en (videli smo nekaj njegovih filmov)?

Delal sem z mnogimi kolegi, Cui Zi'en je eden od njih, saj je močno vplival name že v času mojega študija. Drugi pa je Xiaogang Wei in njegove_i sodelavke_ci pri Beijing Gender; skupaj sva delala na nekaj filmskih projektih in tudi univerzitetno queerovsko delavnico. Ker pa zdaj živim v Evropi, sem spoznal tudi druge filmarke_je/umetnice_ke, kot je recimo Shulea Cheang, queer pankerica s Tajvana. Delal sem za njen prispevek na Beneškem bienalu in to je bila nepozabna izkušnja, od nje sem se res veliko naučil.

Si bil seznanjen z LGBT filmi iz drugih držav in kako si jih našel in si jih ogledal?

Zelo rad imam Rainerja Wernerja Fassbinderja. To je eden od razlogov za to, zakaj se počutim tako zelo povezan z nemškim filmom in kulturo. Kakšna škoda je, da ko danes omeniš Fassbinderja, večina ljudi pomisli na Michaela »Fessbinderja«. Sem tudi velik oboževalec tajvansko-malezijskega filmarja Tsaia Ming-lianga. V queerovskem filmskem svetu pa resnično občudujem Honga Sang-soja kot zelo produktivnega in ustvarjalnega režiserja, in Nadine Labaki, ki pogumno odpira vprašanja v svoji domovini Libanonu.

Zadnja leta veliko potuješ. Si imel kakšne težave s kitajskimi oblastmi? Kako dobiš finančna sredstva za svoje filme, ki zagotovo niso državna?

Ne veliko, haha. Drugega ne morem reči. Svoje filme financiram

zvečine s sodelovanjem NVO-jev, pa tudi posameznih donatorjev. Želim si, da bi nekega dne lahko dobil državno podporo doma, upam, da se bo to zgodilo, dokler sem še živ.

Mi lahko poveš več o Beijing Queer film festivalu?

To je underground dogodek, zasnovan leta 2001, ki je nepričakovano obstal vse do danes. Z izjemno radikalnim queerovskim demokratičnim vodenjem smo dve desetletji igrali gverilsko igro z oblastjo. To je najdlje trajajoči neodvisni filmski dogodek na Kitajskem.

Lani si živel v Berlinu. Si imel nemško štipendijo in kaj si tam počel?

Tukaj bi rad naredil celovečerni film o azijski queerovski skupnosti, ki pa ga je izjemno težko financirati, kajti v družbi resnično primanjkuje zavedanja o raznolikosti. Tako sem pač zmanjšal svoj cilj na nekaj začetnih kratkih filmov.

S čim se ukvarjaš sedaj in kaj bi si želel početi v prihodnosti — in kje? Boš delal na Kitajskem ali bi raje ostal na Zahodu?

Kratkoročno upam, da mi bo uspelo končati dva kratka filma leta 2020. Potem bom videl, ali bom lahko pridobil sredstva za celovečerec. To je vedno vprašanje, česa se bom lotil potem. Toda vseč mi je ta vprašaj, ker pomeni veliko možnosti. Kot eno od možnih destinacij bi rad proučil tudi Slovenijo, če koga zanima, da bi me angažiral? (Čaz za reklamo, lol.)

Suzana Tratnik

Pripoved ni osnovana na udarnem prikazovanju lezbijk v družbi, temveč gre za zelo osebno doživljanje in kreiranje odnosa. Čemu odločitev za takšno senzibilno in osebno zgodbo?

Zanimal me je spektakel navadnega, vsakdanjega. Včasih je film zabava in LGBTQ+ filmi so tudi lahko zabavni, s karakterji, večjimi od samega življenja, in z grandioznimi zapleti. Jaz pa sem ciljaj na banalnost odnosa med dvema osebam, ki se privlačita. Ne borita se proti velikemu antagonistu, temveč z majhnimi napakami in s šibkostmi, ki so del vsakega človeškega življenja.

Film ni klasična coming out zgodba, marveč pripoved o odnosu med glavnima protagonistkama. Bi lahko razložili, zakaj takšna zgodba lezbičnega para?

Ker sem slišal veliko takih zgodb ali sem jim bil priča. Ni lahko priti do točke razkritja v državi kot je moja. Mnogo ljudi je prehodilo dolgo pot in mnogi niso prišli do cilja. Zgodba v filmu se zgodi ravno nekje na tej poti.

Osebi različno sprejemata in izkazujeta spolno usmerjenost. Kako je bilo to pomembno za dinamiko zgodbe?

To je bila ena od glavnih premis filma. Napetost med njima, kaj si želita in kaj potrebujeta druga od druge in vse kulturne razlike med njima. Ena od njiju prihaja iz srednjega razreda in je odraščala v prestolnici, druga prihaja iz majhnega in zelo konservativnega mesta na severu. Za eno je zelo naravna stvar razkriti se, za drugo pa je to nekaj, kar si je nemogoče predstavljati.

Je bilo to ključno za prikaz sprejemanja LGBTIQ skupnosti v Romuniji?

Nujno je malo pretirana izjava. Transformacija takšne vrste potrebuje čas in veliko dela. In film je na koncu dneva pač samo

POGOVOR: petek, 29. 11. ob 21.00

Bogdan Theodor Olteanu

film. Seveda je film lahko del gibanja in prispeva k družbenim spremembam. A občasno potrebujemo več kot pa samo delo umetnosti.

Film je posnet precej amatersko, kar je vizualno zanimiva odločitev.

Veliko zgodb se je tako kot ta v *Pogovorih o tisti puncu* dogajalo v ozadju. Socialni mediji zares ponujajo ljudem nekakšno intimnost, varen prostor za začetek pogovora. Skype ali facebook pogovor ni sicer nujno topel, vendar ponuja nekomu varnejši prostor kot pa v javnosti.

Film ste ustvarjali skupaj s scenaristkama Ano Ivan in Denise Nito. Kako bi opisali delo in proces nastajanja zgodbe?

Predlagal sem strukturo in grob osnutek filma in tako smo pričeli delati na tem. Ana in Denise sta imeli osebno izkušnjo, ki je bila tesno povezana z vsebino zgodbe in tako sta obogatili končni scenarij. Pomagali sta mi, da je film stvaren v romunski realnosti.

Miha Satler

POGOVOR: sobota, 30. 11. ob 17.00

Deborah Abate je švicarska interspolna aktivistka, protagonistka dokumentarnega filma Brez predalčkanja (No Box for me. An Intersex Story). Diplomirala je iz družbenih ved na Univerzi Lausanne. Sooustanovila je organizacijo InterAction Suisse, v kateri se zavzemajo za človekove pravice interspolnih oseb in združujejo skupnost interspolnih oseb v Švici. Zaposlena je v feministični in LGBT organizaciji Be You Network, ki skuša opolnomočiti LGBTIQ+ osebe v Švici.

Da je za vas osebno politično, zagotovo ni vprašanje.

Vseeno me zanima, kako ste se znašli v dokumentarcu Brez predalčkanja?

Biti protagonistka v dokumentarnem filmu z interspolno tematiko ni bila lahka odločitev in imate prav, še danes je to politična odločitev. Zame je sodelovanje v dokumentarcu pomenilo, da imam priložnost, da predstavljam interspolno skupnost. Hkrati pa me ni bilo strah, da bi zaradi sodelovanja

izgubila zaposlitev, podporo prijateljev in družine, ki so mi stali ob strani. Kljub tej podpori pa je bil sprejem filma s strani splošne javnosti zame še vedno tveganje, ki pa ga je bilo vredno sprejeti. Obstaja namreč zelo malo dokumentarcev na temo interspolnosti, v katerih imajo neposredni glas interspolne osebe. Ko sem sama prvič videla pričevanja interspolnih oseb na platnu, mi je to spremenilo življenje. To izkušnjo sem želela predati dalje in morda pomagati komu, kot so v preteklosti zgodbe na platnu pomagale meni.

Ob gledanju dokumentarca sem ob dopisovanju med M in vami pomislila, da je dopisovanje velikokrat ključ za preživetje na začetku razkrivanja identitete, še danes, ne le v preteklosti. Kako vidite ta vidik, tudi preko vseh zgodb, ki jih poznate kot soustanoviteljica organizacije za pravice interspolnih oseb v Švici?

Drži, to velja še danes. Morda to drži še bolj za interspolne, kot za LGBT osebe. Še vedno je veliko prikrivanja zdravstvenih informacij, interspolnost posameznika se pojavlja kot družinska skrivnost, tabu tema. Pogosto posamezniki izvedo, da so interspolne osebe po naključju ali iz radovednosti, zanima jih recimo, kaj pomeni črka I v kratici LGBTIQ+. Nekateri resnico izvejo tudi na ta način. Potem pa to povežejo s seboj. To res kaže na znatno osamitev in nereprezentacijo interspolnih oseb. Sama se identificiram kot interspolna oseba od trenutka, ko sem se lahko poistovetila z drugimi osebami v skupnosti. Pripadnost skupnosti je nekaj zelo močnega, kljub raznolikosti izkušenj in oblik interspolnosti! Smo si podobni, a hkrati smo vsi

različni. To je moč videti tudi v dokumentarcu.

V filmu se pojavi tudi vaša sestra. Kakšen odnos imate danes z njo in s preostankom družine?

Da, v filmu se pojavi tudi moja sestra. V dokumentarcu sem se razkrila pred kamero. Ko sem se odločila za sodelovanje, sem režiserki Floriane Devigne povedala, da naj ne računa na moje razkritje. Čakala sem namreč na pravo priložnost. Nisem se želela siliti. Potem pa se je s filmom pokazala priložnost in sem si rekla, da je priložnost odlična in da se ne bo kmalu ponovila. S sestro sva si zelo blizu, kljub desetletni razliki med nama. Mislim, da sedaj še bolj. Moja družina je na dokumentarec zelo ponosna. Film še ni preveden v italijanščino, zato ga je italijanski del moje družine videl le z angleškimi podnapisi. Odkar je bil film prikazan na javni televiziji v Švici sem prejela veliko pohval, spodbude in ljubezni. Presegla so vsa moja pričakovanja. V dobrem smislu!

Kje je bil doslej film prikazan? Kakšni so bili odzivi?

Film je bil zaenkrat prikazan na vseh kontinentih, kar je res neverjetno. Odzivi so odlični. Pohvalila ga je tako mednarodna interspolna skupnost, kot tudi splošno občinstvo. Prejel je nagrade na queer festivalih, kot tudi na verskih festivalih. To se redko zgodi. Zelo sem ganjena zaradi tega in mi daje upanje za prihodnost! Prepričalo me je tudi, da je spoštovanje osnovnih človekovih pravic interspolnih oseb splošno sprejeto med ljudmi, ki vsaj malo poznajo področje. Še vedno so številne ovire, vendar jih bomo premagali. Smo na pravi strani zgodovine!

Polona Černič

POGOVOR: sobota, 30. 11. ob 18.45

Uгла Stefania Kristjónudóttir Jónsdóttir

Uгла je soustvarjalka ec filmskega projekta My Generation (Moja generacija), ki se osredotoča na transspolna življenja in izkušnje. V okviru projekta je nastalo preko 100 kratkih filmov o transspolnih ljudeh. Uгла je tudi svetovalka ec pri medijskem projektu All About Trans, kolumnistka časopisa Metro in članica sveta Trans Iceland. Na festivalu bo vodila il filmsko delavnico.

Lahko na kratko predstavite filmski projekt Moja generacija?

Projekt *Moja generacija* sta pričela Fox Fisher in Lewis Hancox, potem ko sta nastopala v britanskem dokumentarnem filmu *My Transsexual Summer*. Nista bila zadovoljna z avtentičnostjo prikazovanja transspolnih ljudi, zato sta začela s projektom, da bi več trans oseb dobilo glas in bi bila naša življenja prikazana realneje.

Format kratkega filma je za predstavljanje trans tematik zelo razširjen in v zadnjih letih smo videli mnogo dobrih kratkih filmov s transspolno tematiko. Kako to v večji

meri prenesti na celovečerni filmski format?

Mislim, da bi morali tako v kratkih kot v celovečernih filmih prikazovati več naključnih trans oseb. Pogosto filmi prikazujejo zgolj osebne trans zgodbe in reakcije nanje. Potrebujemo več prefinjenih in kompleksnih likov, kjer se zgodba ne osredotoča le na njihovo transspolnost, temveč na širše vidike življenja.

Prihajate z Islandije. Kakšen je položaj transspolnih oseb na Islandiji?

Julija 2019 je bil sprejet nov zakon, ki je razširil nabor pravic transspolnih oseb. Transspolne osebe (vključno z mladoletnimi osebami, ki potrebujejo soglasje staršev) lahko sedaj spreminijo svoje ime in spol, ne da bi dobili kakršnokoli zdravstveno diagnozo. Kmalu bo na voljo tudi možnost tretjega spola za nebinarne osebe. Zdravstvena oskrba bo temeljila na privolitvi. Dostop do zdravstvenega varstva, ki ga potrebujejo, bo omogočen brez formalne diag-

noze katerekoli vrste duševnega stanja ali motnje. Prav tako so trans osebe zaščitene pred diskriminacijo v večini segmentov družbe. Se pa trans osebe na Islandiji še vedno soočajo s številnimi izzivi, in ker je novi zakon precej svež, še vedno obstajajo področja, ki potrebujejo izboljšave. Potrebno bo tudi zagotoviti, da se bo zakon izvajal v celoti.

Na festivalu boste vodili filmsko delavnico? Kaj lahko pričakujejo udeležence?

Na delavnici se bodo spoznale i z osnovami filmskega ustvarjanja, kar jim bo omogočilo, da raziščejo, ki jih zanimajo. Delavnica bo udeležencem ponudila tudi priložnost, da posnamejo kratki film. Filmi bodo kasneje lahko objavljeni tudi na spletu. Izvedba delavnica bo v veliki meri odvisna od želja in zanimanj udeležencev in bo tako vzajemni proces med njimi in mano. Zato ... naj vas ne bo strah in pridite!

Polona Černič

Lezbična TV

Mahide Lein, rojena leta 1949 v Frakfurtu na Majni, je feministična queer kulturna ustvarjalka in organizatorica iz Berlina, ki je med letoma 1991 in 1993 ustvarjala televizijsko oddajo Laesbish-TV, prvi lezbični TV-magazin na svetu. Pri ustvarjanju oddaje je sodelovalo 130 lezbijk in trans oseb. Ustvarjenih je bilo 27 enournih oddaj, za 200.000 veliko televizijsko občinstvo kabelskega programa FAB (Fernsehn Aus Berlin). Od 70-tih let dalje je organizirala številne lezbične, ženske in druge dogodke, za katere je sama nekoč dejala, da so vsi finančno neuspešni. Dvajset let je sodelovala v žiriji nagrade Teddy na Berlinskem filmskem festivalu. Leta 1995 je odprla mednarodno umetniško agencijo AHOI, preko katere je svoje aktivistično delovanje razširila tudi v Afriko in druge dela sveta. Borila se je za pravice spolnih delavcev, oseb z duševnimi motnjami, proti pohabljanju ženskih spolnih organov. Afriške LGBT aktiviste je pripeljala v Berlin, promovirala kulturo Tibeta in

potovala po svetu z mednarodno paletto umetnikov.

Kako je prišlo do nastanka lezbične televizijske oddaje pred skoraj 30 leti?

Marca 1991 me je prijatelj režiser Rosa von Praunheim vprašal, če bi želela producirati lezbično oddajo, ki bi bila izmenično na sporedu z gejevske oddaje Andersrum, ki jo je sam produciral in je bila tedaj na sporedu že tri mesece. Tako sem se strinjala. Prve pol leta sta bili oddaji izmenično na sporedu vsak teden, kasneje pa vsakih štirinajst dni. Dosegali sta okoli 200.000 gledalcev. Laesbish-TV je bila prva lezbična televizijska oddaja na svetu, dve leti kasneje so pričeli s predvajanjem Dyke-TV v New Yorku.

Kaj je bil razlog, da se je oddaja končala po dveh letih?

Televizijska hiša FAB je želela razširiti oddajanje in so mislili, da bo to lažje brez gejevske oddaje Andersrum. Ker smo oddajo predvajale izmenično z njimi, so prekinili sodelovanje tudi z

nami. Mislim, da je bilo direktorju FAB žal, ker je cenil naš feministični pristop. Svetoval nam je, naj se pridružimo ostalim manjšinam. Vprašala sem ga, »Katerim manjšinam?« Postal je rdeč v glavo in ni odgovoril.

Teme oddaje so bile raznolike: od eksperimentalnih filmov, do portretov umetnic, novic iz skupnosti itd. Kakšne cilje ste imele pri oblikovanju oddaje?

Primarno smo oddajo ustvarjale za ženske, za opolnomočenje lezbijk in njihovo večjo vidnost, pa tudi za širšo skupnost in družbo. FAB je bila kabelska televizijska hiša, zato smo oddajo predvajale na treh lokacijah v Berlinu za najrazličnejšo publiko, video kasete pa preko pošte pošiljale na dvajset točk v nemško govorečem okolju, kjer so se ženske in lezbijke srečevale. Teme oddaje so bile zelo raznolike, od aktualnih družbenih zadev, političnih novic, novic s področja umetnosti, športa, vsakdanjega življenja, filmov, seksa, svetovnih novic, napovedi dogodkov, kritične refleksije ženske in lezbične scene in tako dalje, vedno z lezbičnofeministične perspektive. Laesbish-TV je bila odprta platforma za vse.

Kako vidite današnjo lezbično skupnost v Berlinu v primerjavi s skupnostjo v zgodnjih 90-ih?

V 90-tih smo bile zelo ponosne na našo lezbično skupnost. Danes je vidnih in razkritih veliko več lezbijk, vendar smo še daleč, da bo homoseksualnost videna kot normalen način življenja v širši družbi, še zlasti to velja za druge kulture in družbe. Zato se mi zdi zelo pomembno, da smo pripravile dokumentarec najboljših izsekov iz 27 oddaj in da ga sedaj predstavljamo na dokumentarnih ter queer festivalih po svetu.

Polona Černič

Kiki Febriyanti se je rodila v majhen kraju Bondowos, v Vzhodni Javi, Indonezija. Zanimanje za film je odkrila že v mladih letih med obiskovanjem lokalnega kina. Študirala je režijo in do sedaj posnela štiri dokumentarne filme: Don't Call Me Crazy! (2008), Yup... It's My Body! (2010), The Wizard of Canberra (2015), Calalai: In Betweenness (2015) in več kratkih filmov.

Dokumentarni film, Calalai: vmesnost, s katerim se predstavlja v OFF programu festivala, prikazuje ženske v kulturi South Sulawesi Bugis v Indoneziji, kjer stoletja sprejemajo spolno raznovrstnost in presegajo spolni binarizem ženskosti in moškosti, s prepričanjem, da obstaja pet spolov, eden od njih je calalai. Ob prvem obisku filmske ekipe na otoku so se srečali z nepoznanim svetom, za katerega verjame, da je slika prihodnost. Bili so navdušeni nad sožitjem raznolikih spolnih identitet, zlasti na podeželju, kjer je filmska ekipa bivala med ustvarjanjem. Zato meni, da je film, pomemben ne le zanjo osebno, temveč širše kot pričevanje harmonije sobivanja v raznolikosti.

Kako ste se srečali z ženskami v kulturi South Sulawesi Bugis?

Ženske so v filmih redko portretirane brez stereotipov. Za režijo filma sem se odločila, ker mislim, da so ženske v kulturi Bugis pomembne, zato sem njihove zgodbe želela deliti širše. Mnogo sem se naučila od njih. Predvsem me je navdihnilo, da podirajo družbene stereotipe in tabuje že vrsto let.

Ste bili med ustvarjanjem dokumentarca nad čim presenečeni?

Bila sem presenečena nad odprtostjo in prijaznostjo žensk.

POGOVOR: nedelja, 7. 12. ob 19.00

Kiki Febriyanti

Navdušena sem nad njihovo kulturo in tradicijo ter razumevanjem raznolikosti spolnih identitet.

Imate že kakšne filmske načrte za prihodnost?

Da, imam, ampak zaenkrat naj to ostane še skrivnost.

Kje je bil doslej film prikazan? Kakšni so bili odzivi?

Film je bil prikazan v več delih Indonezije, v drugih državah Azije, v Afriki in Evropi. Tako na filmskih festivalih kot ostalih kulturnih in izobraževalnih dogodkih. Odzivi občinstva so bili pozitivni, ker film prikazuje tematiko, ki ni širše poznana. Kot režiserka pa sem se tudi marsikaj naučila od občinstva.

Polona Černič

Režiserka Kiki Febriyanti je celoten november gostja v rezidenci Mednarodnega grafičnega likovnega centra v Ljubljani.

Mahide Lein, Lezbična TV

Popo Fan je kvir filmski ustvarjalec in aktivist. Njegovi filmi vključujejo teme, kot so istospolna poroka (*Novi Peking, Nova poroka*), transspolnost (*Bodi ženska*), feminizem (*VaChina monologi*). Njegova trilogija *Kitajska omara, Mavrična mama, Mavrični oče*, osredotočena na LGBT družine na Kitajskem, je močno vplivala na kitajsko družbo. Njegovo neumorno delo na področju LGBT vidnosti vključuje tudi to, da je več kot desetletje organizator kvir-filmskega festivala v Pekingu in ustanovitelj kvirovskega video izobraževalnega tabora. Leta 2011 je prejel nagrado Prizma na festivalu lezbičnega in gejevskega filma v Hong Kongu. Leta 2016 je osvojil nagrado za najboljši kratki film na Chouftouhonna, Mednarodnem festivalu feminističnega umetniškega filma v Tunisu (*VaChina monologi*). Leta 2017 je sodeloval na talentih Berlinale, v letu 2019 pa je bil član žirije nagrade Teddy.

Popo Fan is a queer filmmaker and activist. His films featured topics

Popo Fan

Stefan M. Mladenovic se je rodil 17. 7. 1991 v mestu Niš, Srbija. Leta 2014 je diplomiral na Filozofski fakulteti in leta 2015 magistriral. Tekoče govori angleščino in španščino. Ustvaril je več gledaliških iger za otroke in odrasle. V preteklosti je igral v zelo uspešnih igranah *Družinske zgodbe* in *Namišljeni bolnik*. Prav tako je ustvaril mini spletno serijo *Diktafon morilca* v španščini, ki si jo je mogoče ogledati na youtube. Poleg gledaliških in filmskih nastopov je sodeloval v televizijskih oddajah *Jutro spremeni vse* in *Narodno gledališče v desetih poglavjih*. Za prvi kratki film *Quiero decirte / Rad bi ti povedal* je prejel več nagrad. Stefan je sodeloval tudi z Zijah A. Sokolović pri projektu za otroke s posebnimi potrebami in režiral kratki film *... ker obstajam*. Zadnje njegovo delo je igrani kratki film *Lui Lack, tú no tienes la culpa / Lui Lack, to ni tvoja krivda*, o spolni zlorabi.

Stefan M. Mladenovic was born on 17.07.1991. in the city of Niš, Serbia. He graduated on Faculty of Arts in

Stefan M. Mladenovic

Valerie Wolf Gang je slovenska intermedijska umetnica, videastka, režiserka in pedagoginja. V svojih delih pogosto raziskuje odnos med človekom in tehnologijo, redno sodeluje z različnimi strokovnjaki in umetniškimi kolektivi, njena dela pa so razstavljena v številnih mednarodnih galerijah. Je ustanoviteljica UV Arthouse, ki producira eksperimentalne filme in videoinstalacije ter raziskuje področje novomedijskih tehnologij in interaktivnih multimedijskih del. Njeni filmi so predstavljeni na številnih mednarodnih festivalih, pripravlja doktorat s področja obogatene resničnosti in je strokovna sodelavka Institute of Fine Arts Vienna.

Valerie Wolf Gang is a Slovenian intermedia artist, videographer, director and lecturer. In her works, she often researches the relationship between man and technology, she regularly collaborates with various experts and different art collectives, her works are exhibited in various international galleries. She is the founder of UV

Valerie Wolf Gang

such as same sex marriage (New Beijing, New Marriage), transgender (Be A Woman), feminism (The VaChina Monologues). His trilogy Chinese Closet, Mama Rainbow, Papa Rainbow, focusing on LGBT families in China, had made strong impact on the Chinese society. His tireless working on LGBT visibility also includes serving as organizer for the Beijing Queer Film Festival for more than a decade, as well as founder of Queer University Video Training Camp. In 2011, he received Prism Award from Hong Kong Lesbian and Gay Film Festival. And in 2016 he won the best short film at CHOUFFOUHONNA, Tunis International Feminist Art Film Festival (The VaChina Monologues). He participated in Berlinale Talents 2017. He is also the jury of Teddy Award in 2019.

2014 and got Master's degree in 2015. He is fluent in English and Spanish. He has done a lot of theatre plays for kids and adults. In the near past he took a role in very successful plays "Family Stories" and "The Imaginary Invalid". Also he has done a mini-web series "Dictaphone of a Murderer" in Spanish, which can be viewed on YouTube. Beside theatre and film appearances he took part in TV shows "Morning Changes Everything" and National Theatre in Ten Chapters". Stefan's first short movie is "Quiero decirte" / "I Would Like To Tell You" which is award-winning film. Also Stefan has collaborated with Zijah A. Sokolovic on a project for childrens with disabilities and directed short movie "...because I exist". Stefan's last work is fiction short film "Lui Lack, tú no tienes la culpa" / "Lui Lack, It's Not Your Fault" about sexual abuse.

Arthouse, which produces experimental films, video installations and researches in the field of new media technology and interactive multimedia works. Her films are often featured in international film festivals, she is preparing a PhD in the field of augmented reality and is a professional associate at the Institute for Fine Arts Vienna.

ALTERNATIVE LJUBLJANA

LJUBLJANA LGBT TOUR ODKRIVA TOČKE, KI SO POMEMBNO ZAZNAMOVALE LJUBLJANSKI IN SLOVENSKEI LGBTQ+ AKTIVIZEM, PA TUDI ZGODOVINO PRED NJIM. DVEURNI SPREHOD PRIKAŽE LJUBLJANO SKOZI BOJE ZA PRAVICE LGBTQ+ SKUPNOSTI.

alternativetoursljubljana.com www.facebook.com/Alternativeljubljana

lezbična četrť

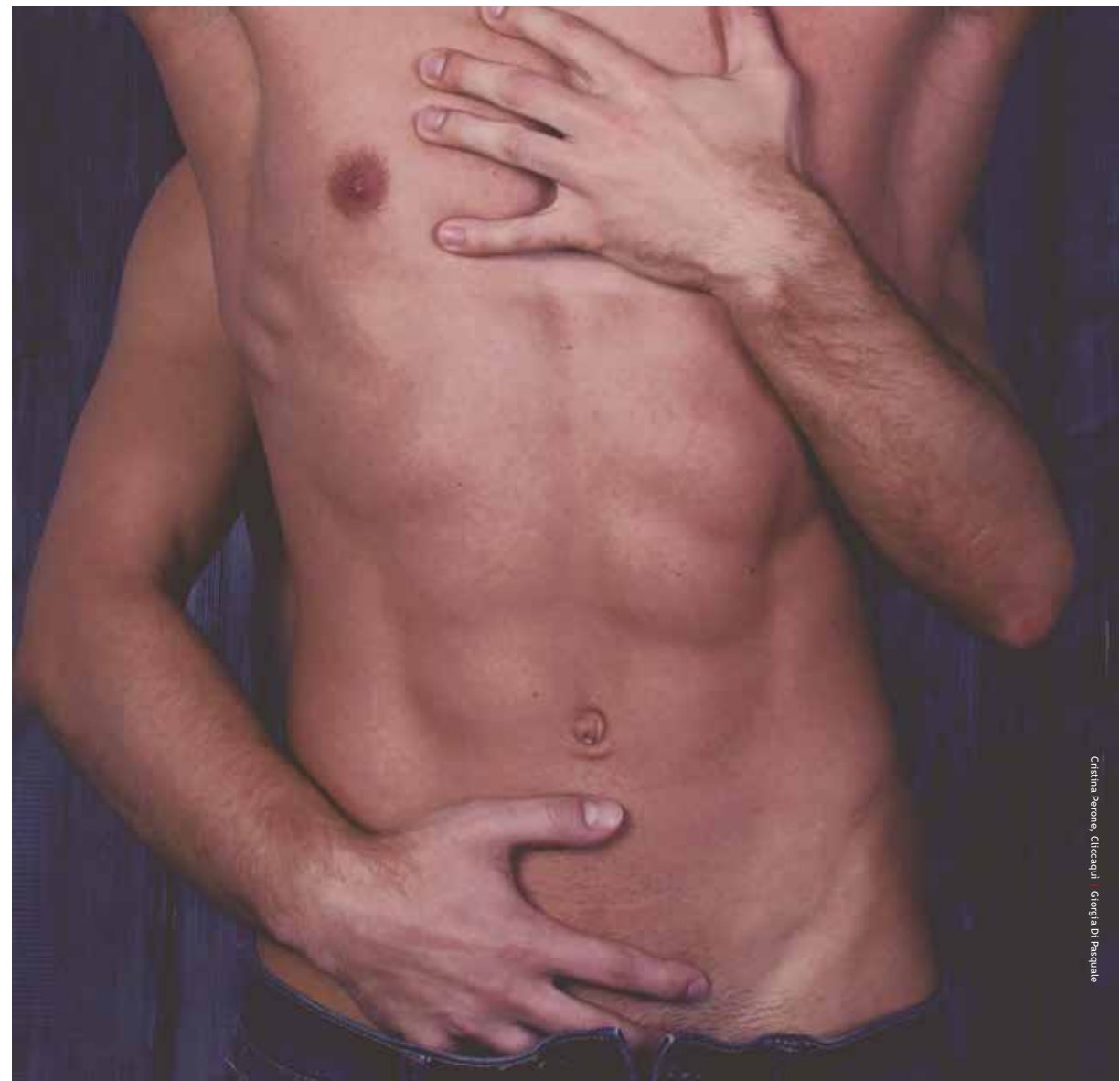
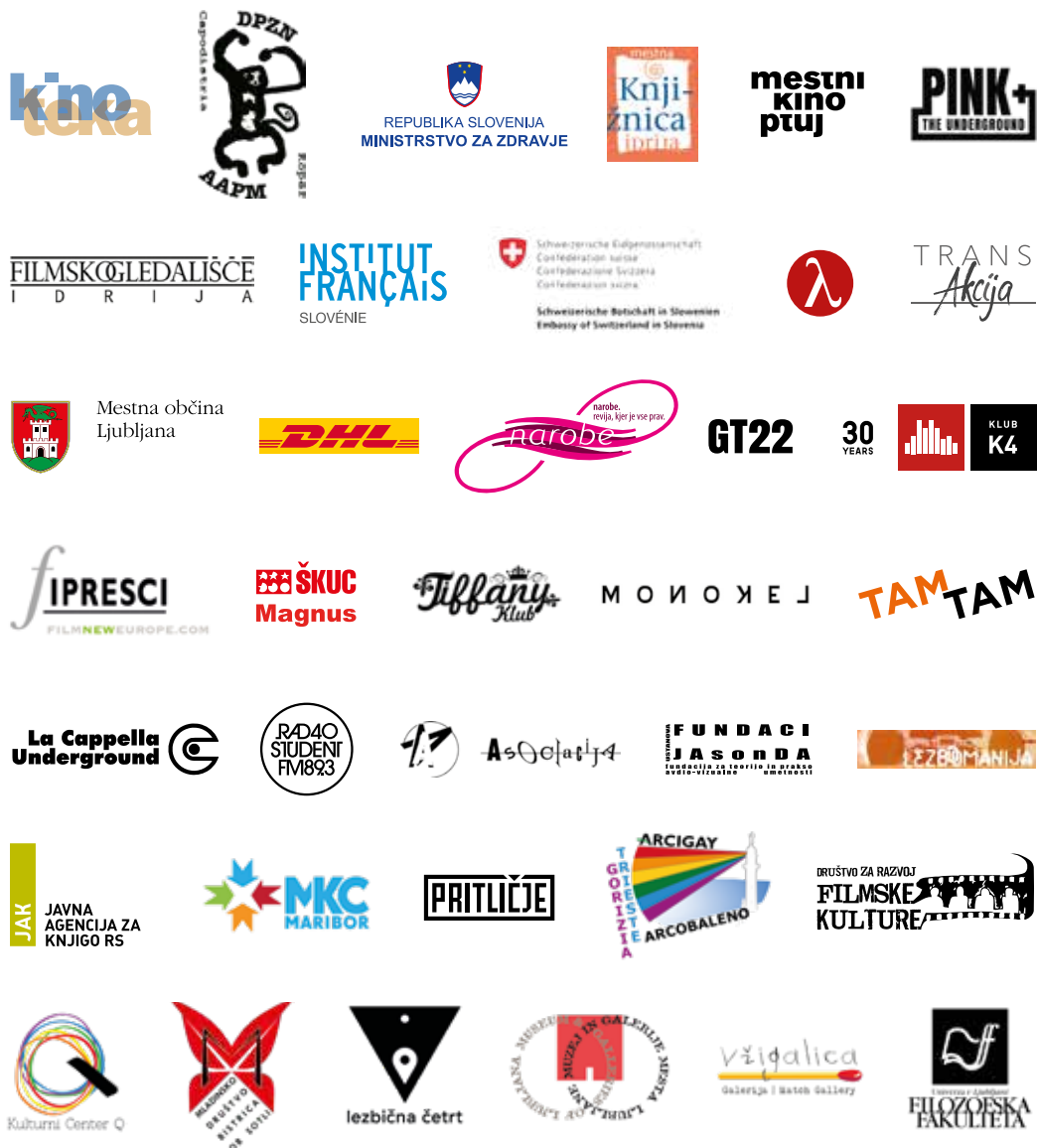
Lezbična četrť, skoraj vsakoletni festival lezbične kulture in politike, se nam obeta v aprilu 2020.

Festival so podprli:

**SLOVENSKI
FILMSKI
CENTER**
JAVNA
AGENCIJA
SLOVENIAN
FILM
CENTRE

Slovenski filmski center podpira filmsko kulturo.
Slovenian Film Center supports Film Culture.

Cristina Perone, Ciccaqui | Giorgia Di Pasquale

SEM HIV POZITIVEN, A NE PRENAŠAM VIRUSA.

Znanstvene raziskave dokazujejo, da imajo osebe s hivom, ki se zdravijo, nezaznaven virus in ga ne morejo prenašati naprej.

Zahvaljujoč zdravilom za hiv
to danes **zmoremo.**

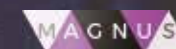
#UequalsU

#N=N - Nezaznavno = Neprenosljivo
TASP - Zdravljenje kot preventiva

www.lila.it

plushivisti.si | kajisces.si |

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA ZDRAVJE

Projekt sofinancira Ministrstvo za zdravje RS

Srečanje LGBT literature ex-yu

ex-yu

Bojan Krivokapić

Dino Pešut

Doris Pandžić

Dragoslava Barzut

Kristina Četković

Lamija Begagić

Nora Verde

in seveda domači glasovi ...

petek, 22. 11.

10.00-15.00

FF, Modra soba: okrogla miza

20.00

Galerija Škuc: literarno branje

Srečanje LG

LGBT knjižna zbirka Lambda

ŽE VSE OD
LETA
1966

**V petek, 13. 12. ob 20.00, vas vabimo
v Galerijo Škuc na tradicionalni večer
Lambde – s predstavitvijo novosti,
razprodajo in zdravico.**

NOVEJŠE IZDAJE

NINA DRAGIČEVIĆ: Ljubav reče greva, VESNA LIPONIK: roko razje, TIBOR NOE KISS: Inkognito, UROŠ PRAH: Udor, GILLES SEBHAN: Salamander, MOZETIČ/ŠARIĆ: Ahil in Patrokles

